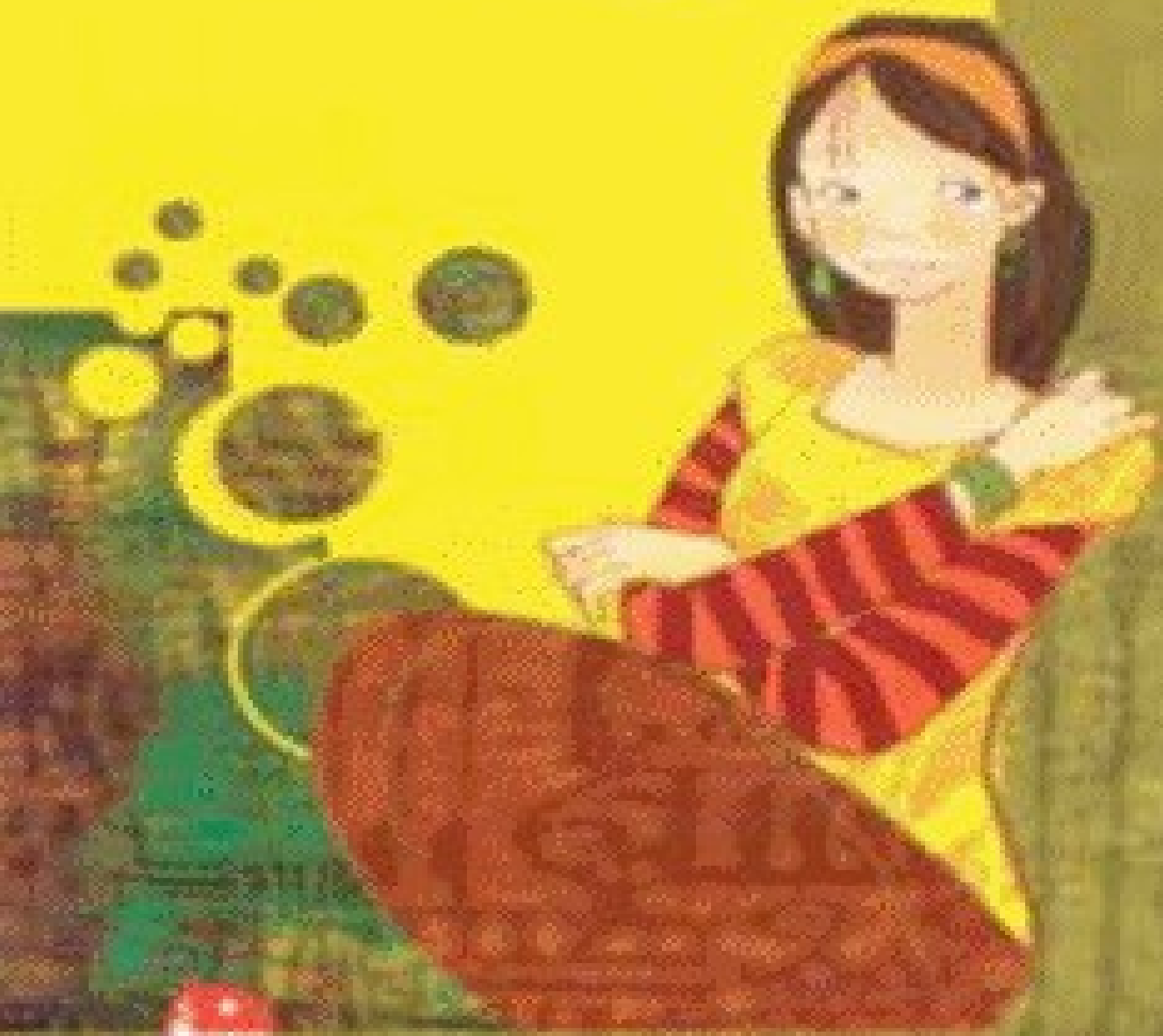

ĐOÀN PHƯƠNG
HUYỀN

Khoảng biếc

Nhà sách Trẻ

Nhà xuất bản Trẻ

TRƯỜNG
THAM MẠC TÀI

ĐOÀN PHƯƠNG
HUYỀN

Khoảng biết

Trẻ em

Khoảng Biếc

Đoàn Phương Huyền

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Hoa không tên](#)
[Xuân ở phố](#)
[Thời khóa biểu](#)
[Sẽ qua trong mưa](#)
[Tình của biển](#)
[Quỳnh hương](#)
[Gửi nắng cho em](#)
[Lam](#)
[Song song](#)
[Khoảng biếc](#)
[\[1\]](#)
[\[2\]](#)

Đây là tập truyện gồm các truyện ngắn: *Hoa không tên, Sẽ qua trong mưa, Tình của biển, Khoảng biếc...* của cây bút nữ Đoàn Phương Huyền.

Bạn đọc tuổi mới lớn có thể tìm thấy ở đây những buồn vui, trần trở... của thuở học trò, cũng như những rung động đầu đời nhưng sẽ suốt năm tháng không quên...

Hoa không tên

Những ngày cuối thu, mưa dầm dề không ngớt. Con đường làng nhão nhoẹt vì lớp đất đỏ vừa mới đắp hồi cuối tuần trước. Mấy bữa, Linh bàn:

- Hay là tụi mình đi học bằng đò đi!

Từ chỗ bến đò đến trường cũng mất hơn hai mươi phút đi bộ. Tuy con đường đó cũng không hơn gì đường làng, song đi bộ thì vẫn đỡ vất vả hơn. Nhưng, như thế thì phải dậy thật sớm mới kịp giờ học. Trong làng, được học đến cấp ba, cả thầy cũng chỉ có tám đứa, mà nhà mỗi đứa lại cách xa nhau gần cây số. Bàn đi tính lại rồi cuối cùng, cả bọn cùng quyết định: sẽ đi học bằng đò.

Con đò của nhà Linh tuy có hơi cũ kỹ nhưng xem ra hãy còn chưa đến nỗi nào và có vẻ khá thoải mái cho tám đứa cùng ngồi. Cả bọn thay phiên nhau chèo cho đến bến, cắm sào ở đó rồi cuộc bộ đến trường. Mấy ngày đầu còn khá vất vả vì chưa đứa nào quen chèo đò, đã vậy lại gió lớn, rất khó chèo. Nhưng rồi thì cũng quen dần. Cả bọn lại lấy làm thích thú với con đường mới đầy thơ mộng ấy. Đặc biệt là nhỏ Linh. Nó vốn là “cây” văn cừ nhất của lớp tôi. Những bài thơ của nó có thể nói là chẳng thể chê vào đâu được, cứ như là của một “nhà thơ” thực thụ (Cô bảo thế!). Chúng tôi vẫn thường được thưởng thức những tác phẩm mới nhất của nó trên đường đi học hoặc có khi là lúc về. Nhỏ chẳng ngần ngại ngân lên những câu thơ mà theo nó là tuyệt tác có một không hai dù biết mấy đứa kia... chẳng hiểu gì hoặc chỉ gật gù cho có lệ, ngoại trừ... tôi.

- Chỉ có “ông” là biết thưởng thức văn chương, còn mấy đứa kia, đầu óc tụi nó chỉ toàn me ngào với xí muội thôi!

Nhỏ vẫn thường hay vỗ vai tôi bảo thế và sẵn lòng ghi lại những tuyệt tác của nhỏ cho tôi mang về “ngâm cứu”. Ừ, tôi “ngâm” kỹ lắm! Có khi đến mấy ngày trong thau đồ bốc mùi không chịu nổi. Có khi là “ngâm” cả tháng trời trong quyển sách văn dày cộm mà chỉ những khi sắp thi tôi mới giờ ra xem để đối phó (còn bình thường tôi chỉ đọc ké của thằng Long, dù rằng vẫn mang theo trong cặp). Nếu nhỏ biết được sự thật phũ phàng ấy thì sao nhỉ? Thật tình, tôi không dám nghĩ.

Phải nói, thằng Long là thằng bạn tốt nhất của tôi. Có lẽ vì nhà hai đứa cùng nghèo như nhau, hơn nữa, hai đứa tôi chơi chung với nhau từ hồi còn bé tí, vì trước kia ba mẹ tôi và ba mẹ nó cùng là bạn học của nhau, cùng lớn lên trên mảnh đất khắc nghiệt này. Giờ đến lượt tôi và nó. Chỉ mong sao số phận của chúng tôi sẽ khác hơn, có thể tiến xa hơn, có thể vượt ra khỏi cái làng nhỏ bé này, có thể làm một cái gì đó... Ừ, một cái gì đó...

Đang thả hồn theo sông nước thì bất chợt nhỏ “xuất khẩu thành thơ”:

*Quê hương tôi có con sông xanh biếc
Nước gương trong soi tóc những hàng tre...*

Cả bọn xuýt xoa: “Đúng là tâm hồn thi sĩ có khác!”. Nó nhìn cả bọn một cách đặc ý. Tôi thì lại thắc mắc: “Ở đây thì làm gì mà có tre chứ? Chỉ toàn là bần với dứa thôi!”. Mà tôi nghe mấy câu thơ nhỏ vừa đọc hình như quen quen, đã gặp ở đâu đó thì phải. Chưa kịp lên tiếng thì đã nghe giọng nhỏ Nga oang oang: “Nhỏ Linh đạo thơ tui bây ơi! Bài thơ *Nhớ con sông quê hương* của Tế Hanh mà nó dám bảo là của nó”. Tưởng là nhỏ Linh sẽ cứng họng, ai ngờ nhỏ vẫn tỉnh rụi và phản đòn ngay:

- Tui có bảo đó là bài thơ của tui hồi nào đâu? Tại mấy người nghĩ thế thôi, chứ tôi làm được bài thơ đó thì tui đã... nghèo lâu rồi, còn đâu mà ở đây chèo đò với mấy người chứ?

Nghe nhỏ nói, cả bọn mới ngó người ra.

Nắng trên cao rộn ràng chào ngày mới, đò cập bến, những bước chân lại rộn rã đến trường.

*

Gần một tháng, cả bọn vẫn đi học bằng đò, ngay cả khi thời tiết có tốt hơn. Thế rồi bỗng thấy yêu con đò và cả dòng sông một cách lạ lùng. Cũng vào thời gian này, trường thông báo có giáo viên mới chuyển về. Thầy sẽ dạy môn văn lớp tôi thay thế cho cô Vân phải nghỉ sinh. Chuyện đó cũng không có gì là ngạc nhiên nếu như chúng tôi không biết rằng thầy đã từ chối về dạy ở một ngôi trường khá nổi tiếng trên thành phố để đến với vùng quê nghèo khó này. Mãi sau này, khi sắp ra trường, tôi mới dám hỏi thầy về điều ấy, thầy bảo:

- Thật đơn giản em ạ! Thầy muốn đứng trên đôi chân của chính mình và...

Tôi cứ suy nghĩ về điều ấy mãi.

Thầy còn rất trẻ, một sức trẻ tràn đầy như nguồn nhiệt huyết trong trái tim thầy vậy. Vì thế mà chưa một buổi dạy nào, thầy vắng mặt dù ngày ngày phải còng lưng đạp xe gần chục cây số. Từ những bài giảng đầu tiên đã cho thấy kho tàng kiến thức của thầy thật rộng lớn và có những điều, chúng tôi chẳng thể nào tìm thấy từ sách vở. Chúng là vô giá.

Một hôm, Linh lại bàn:

- Tui mình đến nhà thầy học thêm đi.

Ý kiến đưa ra được cả bọn đồng tình ngay. Và ngay hôm sau, chúng tôi đến mà không hề nói trước với thầy. Chúng tôi muốn dành cho thầy một sự ngạc nhiên mà. Thầy Long được giao nhiệm vụ mang tặng thầy mấy thứ hoa quả của miền quê, mỗi nhà một thứ gọi là chút lòng thành của bọn tôi nên nó kiêm luôn nhiệm vụ dẫn đầu. Trông nó khệ nệ mà cả bọn không thể nào nhìn được cười. Cũng may là thầy ở nhà ra đón chúng tôi với một nụ cười rất tươi trên môi.

Nhà thầy nằm trên triền đồi thoải thoải, bao quanh là những thảm cỏ xanh tốt và pha lẫn trong bức tranh mềm mại ấy, thỉnh thoảng lại xuất hiện những mảng tím tím của sắc hoa sim. Mọi thứ diễn ra hết sức thuận lợi ngoài dự tính của chúng tôi. Lớp học mới được mở và chúng tôi có thêm một anh Hai – Thầy đó! Thầy bảo cứ gọi thầy là anh Hai vì thầy chỉ hơn mấy đứa vài tuổi thôi. Bọn con trai đồng ý ngay, còn bọn con gái thì giấu mặt vào lưng nhau, cười khúc khích. Ngoài chủ nhật là học cả ngày ở nhà thầy, các ngày còn lại, thầy dạy kèm chúng tôi tại trường vào những buổi không có giờ học. Thầy kèm cho cả lớp. Không những thế, có những lúc bọn tôi bí quá, thầy kiêm luôn các môn tự nhiên. Thầy bảo ngày xưa thầy cũng rất khá các môn tự nhiên nhưng vì yêu văn nên mới thi vào Sư phạm Văn, đến giờ thầy vẫn còn thích mấy môn tự nhiên lắm. Thầy thực sự là một ông anh Hai tận tình chỉ bảo cho từng đứa một. Học trò

nghèo và lớp học đơn sơ nhưng rất vui vẻ và luôn rộn rã những tiếng cười của thầy và trò chúng tôi.

Sau những giờ học sôi nổi và đầy thú vị, thầy trò lại cùng nhau quây quần bên nồi bắp luộc hay ổ khoai lang, có khi là mấy quả bần xanh chấm muối ớt mà bọn con gái đã chuẩn bị sẵn. Những lúc như thế, thầy thường như quên hẳn mình là thầy giáo bên cạnh bọn học trò nghịch như quỷ sứ chúng tôi. Từ đó thầy trở thành thành viên mới trên con đò đến trường. Con đường ấy như rộn ràng hơn, vui hơn vì có thầy. Thỉnh thoảng, cả bọn lại nài nỉ thầy hát cho nghe. Và mỗi lần như vậy, chúng tôi phải hát đáp trả lại thầy, con đường đến trường như ngắn hơn mọi ngày.

Những buổi chiều không phải lên lớp, thầy bảo bọn con trai tập cho thầy chèo đò vì thầy muốn được cầm mái chèo đưa các em đi học. Cả bọn xúc động lắm nên hết sức tận tình tập cho thầy. Lần đầu tiên cầm mái chèo, thầy vụng về ngượng nghịu một cách tội nghiệp. Thầy khua mái chèo, con đò cứ quay vòng mãi, chẳng chịu tiến làm cả bọn ôm bụng cười, còn thầy luống cuống thế nào mà để bị rơi tôm xuống nước. Trong làn nước lạnh lẽo, thầy chơi vơi vì... không biết bơi. Bọn con gái tái mặt vì lo sợ. Thầy được mang vào bờ sau khi đã uống một ít nước sông và run lên vì lạnh. Sau lần ấy, cứ tưởng thầy sẽ không dám tập chèo đò nữa, nhưng không ngờ thầy cũng là một... học trò kiên nhẫn và chăm chỉ, quyết học cho đến khi nào biết chèo đò mới thôi...

*

Mùa mưa đi qua, con đường làng lại rộn ràng những tiếng nói cười của trò và thầy. Giờ đây chúng tôi không còn dè dặt nữa mà xem thầy như một người anh, điều này làm không ít đứa lớp khác phải ganh tị.

Ngày mà thầy trò chúng tôi cùng chờ đợi rồi cũng đến. Linh đậu vào trường Nhân văn ở Sài Gòn, Nga thì vào đại học ở Huế. Long không may mắn như bọn tôi nhưng cũng đậu vào một trường trung học của tỉnh nhà, như vậy cũng tốt vì đó cũng là một trong muôn vàn cách để bắt đầu một tương lai. Còn tôi, chẳng phải vô cớ mà tôi lại chọn cho mình ngôi trường Sư phạm...

Hôm nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, người mà chúng tôi nghĩ đến đầu tiên là thầy. Chúng tôi rồi phải xa thầy, xa trường, xa ngôi làng dấu yêu và con sông hiền hòa chở nặng ân tình. Đứa nào cũng hiểu rằng, có được kết quả hôm nay có không ít công của thầy. Và nếu không có thầy, chắc rằng mọi thứ đã khác đi, nhiều lắm... thầy ơi!

Trước ngày tôi, Linh và Nga lên đường, thầy trò chúng tôi dắt nhau đi dọc bờ sông để ôn về những kỷ niệm đã qua mà có lẽ sẽ theo chúng tôi trong suốt cuộc đời. Thầy bảo:

- Người ta vẫn nói: thầy giáo là người lái đò đưa học trò qua sông, nhưng các em lại là những người đã có những lần chèo đò đưa thầy sang sông. Các em vừa là học trò, vừa là... thầy của thầy nữa. Mãi mãi thầy sẽ không quên các em...

Chúng tôi nước mắt lưng tròng, chẳng đứa nào hứa một điều gì cả nhưng trong thâm tâm chúng tôi đã thầm hứa với nhau và với thầy rằng: chúng mình sẽ cố gắng, cố gắng để xứng đáng với công ơn của thầy và sẽ không bao giờ quên chuyện đó thầy đã đưa.

Ngày ba đứa tôi đi, thầy và thằng Long ra tiễn đến tận đầu làng. Thầy cười rất tươi dù chúng tôi biết rằng trong lòng thầy cũng đang rất buồn vì phải xa chúng tôi. Linh nói trong dòng nước mắt:

- Thầy ơi, thầy đừng bỏ nơi này thầy nhé! Ở đây còn rất nhiều đứa học trò như chúng em rất cần đến thầy.

Thầy cười rất hiền:

- Thầy làm sao đi được, thầy còn phải chờ những đồng nghiệp của thầy trở về nữa chứ.

Long lém lỉnh:

- Mấy người đừng lo, đất này đã có người giữ chân thầy rồi.

Nó quay sang thầy:

- Phải vậy không thầy?

Thầy đỏ mặt giục mấy đứa mau lên tàu kéo muộn. Thầy và trò nhìn nhau cười thật hạnh phúc qua dòng nước mắt.

Chờ chúng em về, thầy nhé!

*

Đã hai năm trôi qua, có lẽ thầy chưa một lần đi lại còn dò xưa để đến trường vì con đường làng không còn quánh bùn mỗi khi trời đổ mưa. Nhưng chắc thầy cũng không thể quên được những ngày cùng ngồi bên ánh đèn dầu leo lét, cùng chia nhau củ khoai, củ sắn, cùng chèo con đò nhỏ đến lớp với chúng tôi. Cũng như chúng tôi, dù đã xa thầy, xa ngôi trường ấy nhưng lòng chúng tôi vẫn luôn luôn nhớ về. Chỉ mong sao mảnh đất quê nghèo vẫn giữ được chân những con người như thầy.

Quê nghèo cần thầy lắm, thầy ơi!

Xuân ở phố

Cơn mưa chiều bất chợt không làm dịu bớt đi khí hậu nóng nực. Ký túc xá chiều chủ nhật như buồn hơn.

Linh lẳng lẳng xách xe ra đường. Cứ đi một cách vô định, rồi chẳng hiểu sao, Linh rẽ vào con đường quen thuộc, con đường mà Linh và nhỏ bạn đặt tên là “con đường có lá me bay”. Linh đã đi trên con đường đó không biết bao nhiêu lần, những lúc vui và cả khi nỗi buồn xâm chiếm như hôm nay. Khác xa với cảnh phố xá ồn ào, bụi bặm ngoài kia, con đường bình yên đến lạ. Hai bên đường là hàng me quanh năm thả những chiếc lá vàng như đùa giỡn với người qua đường. Linh đứng lặng mãi mê nhìn dòng người qua lại thưa dần đến khi thành phố lên đèn, Linh cũng không hay biết. Chẳng trách nhỏ bạn bảo Linh nhiều lúc cứ như người mộng du vậy.

Bây giờ, ở quê trời đã bớt lạnh nhiều và không còn mưa nữa. Đã là những ngày cuối đông rồi còn gì. Linh thêm cảm giác lạnh lạnh mỗi sáng chui ra khỏi chăn, thêm mùi nước vối bà ủ thơm lừng và hơn hết Linh thêm nghe hương vị Tết quê mình biết bao: mùi khói bếp nồng hương củi sượng giáng, mùi hành muối cay cay.... Linh khát khao một đêm giao thừa cùng gia đình quây quần bên mâm cơm đậm bạc nhưng ấm cúng. Vậy mà...

Vừa có thông báo năm nay trường cho nghỉ Tết sớm, ký túc xá như vui đi một nửa. Mọi người bận rộn thu xếp hành lý về nhà. Linh nhận được thư bố trước đó mấy ngày, bố bảo:

"Năm nay cố gắng về ăn Tết, dù gì cũng có gia đình con ạ!". Linh đã khóc ướt vai áo nhỏ bạn. Hai năm xa, Linh chưa một lần về thăm nhà. Quê Linh ở tận miền Trung xa xôi, nơi có gió Lào cát trắng, nơi có những con người quanh năm lặn lội với cuộc sống. Chỉ tính riêng tiền cho việc đi lại cũng bằng mấy tạ thóc mà bố mẹ vất vả cả mùa. Mỗi lần nhận được thư nhà, Linh lại viết: "Con bận học lắm và phải ở lại để còn tham gia công tác đoàn nữa". Bố đọc thư, im lặng rồi nói như để cho mỗi mình nghe: "Ừ, thế cũng được. Học hành phải là trên hết. Công tác đoàn thể là tốt cho mình về sau...". Bố mẹ đâu biết rằng, số tiền bố mẹ gửi vào đối với nông thôn thì rất quý nhưng ở đây, có những lúc cả ngày Linh chỉ dám nuốt một gói mì cho qua.

Ngoài giờ học, Linh còn phải đi làm thêm để trang trải cho cả việc học thêm. Chẳng bao giờ Linh dám hỏi xin thêm tiền hay than thở gì. Hôm rồi, nhỏ Thúy bảo: "Thôi, năm nay ráng ở lại đi kiếm việc làm thêm, Tết làm mệt nhưng thu nhập đỡ hơn". Thế là suốt mấy ngày, hai đứa rong ruổi trên mọi nẻo đường, vẫn chưa tìm được việc. Chỗ thì đã đủ người, chỗ thì chỉ nhận người có hộ khẩu thành phố... Đêm về, căn phòng trở nên lạnh lẽo khi thời tiết phương Nam vẫn không thay đổi. Hai đứa ôm nhau, cố cắn răng thật chặt vẫn không kìm được những giọt nước mắt rơi nhạt nhòa. Sang ngày thứ năm, Thúy bảo:

- Hay là cứ xin vào phụ ở mấy quán cà phê. Trông đáng tội mình cũng không đến nỗi.

Linh trố mắt:

- Tết, mấy quán cà phê đâu có mở cửa chứ?

- Cũng có những quán vẫn mở cửa suốt đấy, quan trọng là...

Linh bối rối quay đi. Thúy hiểu Linh đang nghĩ gì:

- Mà đừng lo, mình đang hoang thì chẳng ai dám giở trò đâu. Với lại, tội nó về cả rồi lo gì gặp người quen.

Linh ngồi lặng im bên khung cửa sổ. Ngoài kia, dòng người hối hả chạy trốn cơn mưa chiều cuối đông.

Linh rụt rè bước vào cái quán nhỏ nằm trong con hẻm cụt. Tiếng nhạc rock như dội thẳng vào màng nhĩ nhói nhói. Linh cứ đứng tần ngần như dán vào những khuôn mặt nhợt nhạt trong ánh điện nhấp nháy, lòng trào lên những nỗi sợ hãi mơ hồ. Một gã choai choai tóc tai lởm chởm đủ màu bước ra. Nhìn thấy Linh, gã nháy mắt rất điệu:

- Này cô bé, em có thể ngồi xuống đây với anh?

Linh hốt hoảng định bỏ chạy thì có một cô gái bước ra. Cô ta nói với Linh:

- Em đến xin việc phải không?

Linh ấp úng:

- Em... Em...

Gã kia cười sằng sặc:

- Ồ, bé con, em uống với anh một ly.

Gã kéo Linh ngồi xuống ghế rồi ép Linh uống thứ nước đỏ lôm vừa cay vừa đắng. Linh giãy giụa la to:

- Buông tôi ra! Buông tôi ra...

Nhưng, đôi tay của gã kẹp chặt tay Linh như cái gọng kìm. Thúy lay Linh:

- Nhỏ, làm gì mà la giữ vậy? Dậy đi, sáng trắng ra rồi kìa.

Linh bừng tỉnh. Mồ hôi ướt mát. Thì ra Linh vừa trải qua một giấc mơ hãi hùng. Linh thật có lỗi với niềm tin của ba mẹ. Không! Linh sẽ không làm như thế, ba đã từng dạy Linh dù cực khổ cũng phải sống sao cho sạch.

Linh nhìn Thúy và thấy thương bạn thật nhiều. Hoàn cảnh nhà Thúy chẳng hơn gì nhà Linh. Nhà Thúy lại đông anh em nên vất vả hơn nhiều. Thúy phải sống tự túc hoàn toàn. Linh bảo với Thúy:

- Tao nghĩ kỹ rồi Thúy ạ, tội mình không làm được việc ấy đâu. Mình nên tìm một việc khác phù hợp hơn. Chắc là tao sẽ ra chợ giữ xe phụ bác Hai, tuy được ít tiền nhưng còn hơn chui đầu vào những cái quán mù mịt ấy. Nó sẽ làm cho mình mất nhân cách của một con người.

Thúy nước mắt lưng tròng:

- Tao xin lỗi mày Linh ạ. Tao cũng đã nghĩ rồi, tao sẽ cố về quê. Chắc mẹ tao sẽ vui lắm, nhưng chỉ lo mày ở lại một mình buồn thôi.

- Mày nói thật hả? Vậy mày cứ về đi, đừng lo cho tao. Ở đây, tao còn nhiều người để chia sẻ. Chỉ vài ngày thôi, phòng mình sẽ lại đông đủ ngay mà.

Mỗi sáng, Linh dậy thật sớm ra chợ phụ bác Hai giảng dạy, sau đó hai bác cháu ăn sáng qua loa, cũng vừa kịp lúc mọi người đi chợ. Người đi sắm đồ Tết nhộn nhịp không lúc nào ngưng. Công việc của hai bác cháu bận rộn, đôi lúc có mệt một chút nhưng trong lòng thì thoải mái. Ngày đầu về, Linh thấy uể oải, sang ngày sau lại thấy khỏe người ra như tập thể dục vậy. Suốt mấy ngày liền, chạm mặt bao nhiêu đứa bạn cùng lớp. Lúc đầu, Linh cúi mặt vì ngại nhưng rồi nghĩ lại mình có làm việc gì xấu đâu mà sợ? Rồi quen dần. Tội nó cũng chẳng có vẻ gì là khinh khi. Mấy đứa ở tỉnh như Linh thì ghé lại nói dăm ba câu chuyện, còn hẹn Tết nhớ lại phòng chơi cho đỡ buồn, có đứa còn rủ giao thừa ra bến Bạch Đằng coi bắn pháo hoa. Linh gật đầu cho có lệ vì biết tội nó chắc gì đã rủ thật. Mấy đứa lớp Linh đa số là đã có người yêu. Linh thì thấy có người yêu chắc là thêm bận rộn chứ được gì? Bao nhiêu lần, Thúy máng Linh vì chuyện đó. Thúy bảo Linh cổ hủ, cứ như vậy thì chỉ có ở giá thôi. Linh trêu Thúy:

- Thì ra mày sợ già nên mới quen Nam hả?

Thúy không giận, chỉ nói với Linh:

- Mày cứ yêu đi rồi sẽ biết.

Mà giá như lúc này, Linh có một người bạn, chỉ là bạn thôi để chia sẻ với Linh, chắc sẽ đỡ đi nhiều.

Chiều ba mươi, bác Hai bảo Linh về sớm để đón giao thừa với ký túc xá. Cả ký túc xá chỉ còn lại vài chục đứa. Bác bảo vệ đang sắp mâm ngũ quả, bọn con gái xì xụp nấu nướng làm cỗ cúng giao thừa. Linh nhớ nhà thật nhiều. Giờ này ở nhà, mẹ cũng đang bận rộn lắm. Mấy đứa em chắc lại xoắn xuýt đòi mặc áo mới để đón giao thừa. Cả nhà sẽ lại nhắc Linh. Nước mắt muốn trào ra nhưng Linh không khóc. Tiếng cười của bè bạn, của những đứa cùng cảnh xa quê đã làm lòng Linh ấm lại. Linh cùng san sẻ niềm vui với mọi người trong ngôi nhà rộng lớn này. Bác bảo vệ giục cả bọn dọn dẹp nhanh lên để đón bác giám đốc lên thăm. Bác bảo năm nay sẽ cúng

sớm hơn để đi đón giao thừa với trẻ em phường. Cả bọn hưởng ứng rất nhiệt tình, niềm vui như được nhân lên...

23 giờ 30 phút. Cả ký túc xá kéo nhau qua phường, mang theo những món quà nhỏ nhưng đầy ý nghĩa. Ánh mắt tui nhỏ như sáng lên, rung rung nhận quà từ tay bác bảo vệ. Cổ Linh như nghẹn lại. Tui nó còn nhỏ quá, còn ngây thơ giống như em Linh vậy. Thế mà chúng đã phải bươn chải để kiếm sống nơi thành phố đầy cạm bẫy này. Cũng có đứa không biết bao năm rồi không được đón giao thừa bên gia đình và người thân. Có đứa từ khi sinh ra chưa biết đến chiếc áo mới ngày Tết. Chúng vẫn cười, những tiếng cười trong trẻo đáng yêu làm sao.

Bọn Linh bày ra đủ trò để chơi đùa với các em, mãi đến khi mệt nhoài mới kéo nhau về. Đến ký túc xá cũng đúng lúc chuông đồng hồ điểm hai giờ sáng. Linh lấy giấy bút ra “khai bút đầu xuân”. Những dòng chữ đầu tiên Linh viết cho bố mẹ và gia đình. Linh viết cho Linh, cho những người đang được sống và được yêu thương. Linh thấy mình thật hạnh phúc.

Giấc ngủ đến thật nhẹ nhàng, thanh thản. Mùa xuân mới đã lại về...

Thời khóa biểu

Mười hai giờ đêm. Ký túc xá đột ngột mất điện. Tiếng la hét bỗng rộ lên náo nhiệt. Như một phản xạ tự nhiên, Diệp nhảy phắt từ trên giường xuống chạy ra giữ cái cửa với ý nghĩ: “Biết đâu trong lúc hỗn độn như thế này chẳng có kẻ nào đó thừa cơ hội len vào phòng?”. Diệp vẫn hay phòng xa như vậy vì tính cảnh giác có sẵn trong người. Nhưng Diệp có lý. Chẳng phải trên lầu bốn vừa có phòng do một chút sơ hở mà đã mất hết đó sao? Trâm quờ tìm cây nến thắp lên rồi đặt giữa phòng. Chút ánh sáng yếu ớt không đủ cho không gian bé nhỏ nhưng cũng đủ để xóa đi cái màu đen kịt bí kia.

Đặt nến xong, Trâm bảo Diệp mở cửa cho mình ra ngoài.

Trước cửa phòng Trâm là phòng học của ký túc xá. Mấy bữa nay, phòng học có vẻ bớt căng thẳng hơn bởi không gian như được nới rộng ra. Kỳ thi học kỳ đã sắp kết thúc nên phòng học chỉ còn đa số những gương mặt mới mẻ của mấy đứa luyện thi và một vài anh chị năm tư đang ôn thi tốt nghiệp.

Trâm chọn một góc của phòng học ngay lối thoát hiểm để đứng. Trâm hay đùa với mọi người là đứng ở đây để lỡ có sự cố gì thì chạy cho nhanh. Nhưng thực ra, đó là nơi lý tưởng nhất để cho tâm hồn bay bổng của Trâm được phiêu du. Trâm đứng lặng nhìn ra khoảng không bao la kia. Đêm không có trăng. Bỗng dưng, Trâm lại thấy một đêm không có trăng ở khu phố mất điện có một vẻ đẹp riêng của nó. Cả khu phố không có lấy một ánh đèn. Vì đã là lúc nửa đêm nên mọi thứ có vẻ dễ chịu hơn. Mọi người chắc đã chìm trong giấc ngủ bình an sau một ngày làm việc mệt nhọc. Trâm cứ nhìn ra khoảng xa, cảm giác thích thú len nhẹ vào lòng. Trên cao, bầu trời trong xanh bằng lặng, chỉ có những vì sao lấp lánh chiếu sáng.

Phía bên, cách chỗ Trâm không xa có tiếng cười rúc rích của một người con trai và một người con gái. Tiếng xì xầm to nhỏ có vẻ như là họ đang bàn một chuyện gì đó rất thú vị. Trâm thấy thật buồn cười. Có những người cố thức khuya để vui đầu trên những trang sách, nhưng cũng có những người lại dành giấc ngủ quý báu của mình để nói những chuyện không đầu không cuối như hai người kia. Trâm rất khắt khe với chuyện đó, chẳng trách mấy chị trong phòng cứ gọi Trâm là bà cụ non. Tiếng đập tay chan chát vào nhau làm Trâm chú ý. Mấy đứa luyện thi đầy mà, trông tui nó vô tư quá. Cũng đúng thôi, vừa mới rời ghế nhà trường, làm gì đã

phải mang những lo toan tất bật như tụi sinh viên năm hai năm ba chứ? Cả bọn năm bảy đứa tùm lại trò chuyện rồi bày ra đủ trò chơi thật ngộ nghĩnh. Trâm thấy thèm có được cảm giác như vậy, thèm được vô tư biết bao nhiêu. Cuộc sống của một sinh viên xa nhà từ lâu đã tạo cho Trâm có suy nghĩ lớn hẳn. Trâm phải tự lập, tự lo toan cho những sinh hoạt của mình như bao đứa sinh viên tỉnh lẻ khác.

Ngày trước, Trâm cũng là một cô bé vô tư tinh nghịch, vốn nổi đình nổi đám với những trò phá bĩnh trẻ con. Nhưng, mấy năm trời xa nhà, mấy năm sống ở thành phố này, phải bon chen vật lộn, Trâm như già đi trước tuổi. Những giờ lên giảng đường, những giờ đến lớp học thêm, những giờ đi dạy kèm và thi thoảng những dịp sinh nhật bạn bè mà không thể vắng mặt đã khiến thời gian của Trâm bị thu lại. Chỉ có những lúc như đêm nay, một đêm hoàn toàn yên tĩnh, Trâm lại được nhìn lên vòm trời đầy sao, được say sưa ngắm những đứa em vui đùa thì những tình cảm đó mới trở dậy mãnh liệt. Song, cuộc sống đã dạy Trâm phải biết kiềm chế ngay cả khi đó là những cảm xúc yêu thương.

Chị Dung bảo:

- Nói em đừng buồn, nhìn em giống năm tư hơn là năm hai.

Trâm chỉ cười. Nói thế mà bảo người ta không buồn sao được chứ? Có ai mà muốn mình già đi đâu? Nhưng, nhìn lại mình trong gương mới thấy mình... già thật. Mặt này có muốn lừa bảo là luyện thi, chắc chẳng ai tin. Có giả làm "nai" cũng chẳng được. Trông có vẻ "kinh nghiệm" quá! Đôi khi nghĩ mình ra trường chẳng biết sẽ già đi như thế nào? Bây giờ còn chưa chịu yêu đi, chắc ế mất. Ý nghĩ ấy thật buồn cười. Phải bảo yêu là yêu được. Cũng phải có ai đó để ý, phải có... gì gì đó với nhau thì mới có thể phát sinh tình cảm được chứ? Bỗng dưng, Trâm nghĩ đến Nguyễn. Tự hỏi một người như Nguyễn sao mình lại không có chút tình cảm nào? Nguyễn học kinh tế năm ba, dân tự nhiên đang hoàng nhé, lại đẹp trai, ga-lăng thế mà mỗi lần gặp không nói chuyện được. Tránh mặt hoài cũng thấy tội nghiệp và thấy mình vô tâm quá, nhưng gặp rồi sợ có lỗi vì tạo hy vọng trong lòng người ta. Trong phòng cứ hay đùa: "Hay là yêu thử đi, biết đâu yêu rồi sẽ dễ thông cảm, lại dễ nói chuyện với nhau". Trâm chỉ cười bảo không thể yêu được. Mà cũng chẳng biết cảm giác yêu là như thế nào nữa! Trâm chỉ cần một người hiểu mình, có thể là điểm tựa cho mình, là người mà mình có thể chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống... Mà người đó chắc chắn không phải là Nguyễn.

Trâm nghĩ linh tinh đủ thứ chuyện, giống như đã lâu lắm rồi không có thời gian để nghĩ tới vậy. Chẳng biết vì đâu mà đầu mình cứ hay phải làm việc một cách mệt mỏi vì những chuyện vớ vẩn như thế. Chẳng trách mình già đi trước tuổi là vậy.

- Trâm vào phòng đi, vào mà nghe chị Hà kể chuyện nè.

Giọng Điệp cắt ngang dòng suy nghĩ của Trâm. Trâm biết chị Hà lại kể chuyện ma nữa chứ gì. Trong chị là cả một kho những chuyện kinh dị, chẳng biết chị "thu gom" ở đâu ra lắm thế. Truyền thống của phòng rồi mà, mỗi lần cúp điện là kể chuyện ma. Đứa nào nghe cũng sợ nhưng lại... thích, vì tò mò.

Giọng chị Hà trầm trầm, đều đều cất lên cùng những câu chuyện kỳ bí nghe lạnh sống lưng. Lúc ấy, nến trong phòng tắt hết, nhường lại cái không gian đen đặc bao quanh. Cả phòng chẳng ai dám nằm ở giường mình. Trừ những người đã... ngủ, còn lại tất cả đều xuống nền nhà nằm chen chúc nhau. Thỉnh thoảng, tiếng nhỏ Điệp lại thét lên ở những chỗ rùng rợn. Cả bọn ôm choàng lấy nhau mà run. Chị Hà thì chẳng có tí gì thay đổi, vẫn đều đều kể một cách bình thản.

Thường thì sau mỗi lần nghe kể chuyện, có đứa nào muốn đi vệ sinh lại phải kéo thêm một đứa nữa đi cùng, dù biết rằng ma không thể xuất hiện lúc đó. Mấy chị năm tư bảo:

- Mai mốt ra trường nhớ những lúc như thế này phải biết. Đang sống vui vẻ đông đúc lại phải chia tay.

Ừ! Mà có bao lâu nữa đâu? Còn vài bữa nữa là mấy chị thi xong, mỗi người đi một ngả. Trong cuộc sống có những lúc xích mích nhau nhưng dù sao mấy năm trời sống chung vẫn có cái gì đó lưu luyến chứ! Sang năm lại có thêm những thành viên mới, biết có được như thế này hay không?

Mỗi lần nghe chị Hà kể chuyện, Trâm lại nhớ bà. Hồi chị em Trâm còn bé, bà rất hay kể chuyện cho nghe. Bà không kể chuyện cổ tích mà kể chuyện đời. Chuyện của bà kể để dạy chị em Trâm sống sao cho tốt, cho đáng là một con người. Thỉnh thoảng, bà cũng hay kể chuyện ma nhưng chỉ để dọa cho cu Bi không đòi đi ra ngoài vào buổi tối. Trong tâm trí mấy đứa nhóc là bụi tre nhà bác Tám có con ma tóc dài, bụi chuối nhà cô Liên có con ma hay bắt trẻ con... Lớn lên, Trâm mới hiểu những chuyện đó là do bà nghĩ ra mà thôi. Trâm nhớ bà đôi khi muốn khóc. Bà đã ra đi khi không kịp thấy cháu gái cưng của bà đã vào đại học, đã thực hiện được mơ ước của bà. Trâm thương cu Bi cứ hay meo máo sợ “con ma bà” ở đầu cổng nhà buổi tối...

*

Đêm nay chị Hà không kể chuyện ma mà chị kể về miền quê của chị. Quê chị là một tỉnh miền Tây, nơi vẫn còn những tập tục cổ hủ của người dân tộc. Chị kể về bản thân chị, về một cuộc tình duyên trước đây của chị. Chị bảo suýt nữa là chị đã có chồng rồi nếu chị không biết chống lại số mệnh. Chị bị ép gả cho người hơn chị gần hai con giáp. Chị không chịu, nhưng như uống phải bùa mê của người ta, đã để cho người ta mang trầu cau dạm hỏi. May sao, sắp đến ngày cưới thì chị tỉnh ngộ và trốn chạy. Chị trốn chạy cuộc hôn nhân, trốn chạy số phận của mình và làm thay đổi cuộc đời mình. Đừng nghĩ rằng số phận mình là do trời định đoạt mà tất cả là nằm trong tay mình đấy. Phải biết trân trọng mình, trân trọng cuộc sống và tình cảm của mình...

Vừa về đến phòng Điệp đã thao thao.

- Đêm qua, trên kia lại có phòng mất đồ nữa đấy! Nghe bảo nó bỏ thuốc mê gì đấy nên ai cũng ngủ say như chết. Có chị tỉnh dậy thấy có người vào phòng và rồi lại thiếp đi. Ghê thật!

- Bây giờ sống lúc nào cũng phải đề phòng, cảnh giác. Cuộc sống này chưa phải đã quá phức tạp rồi sao?

- Mà còn hơn cả con Trâm rồi đó Điệp.

Chị Hà cười nói với Điệp:

- Thôi đừng có cứ nhìn cuộc sống một màu như thế, phải tự tin vì trên đời này còn có nhiều điều tốt đẹp lắm!

Cả phòng cười vì câu triết lý của chị Hà. Có lẽ cuộc hôn nhân được sắp đặt và sự trốn chạy đã cho chị hiểu điều đó. Chị Hà nói rất đúng. Mọi điều tốt đẹp đang ở phía trước, đang ở xung quanh mình. Điều quan trọng là mình có biết giữ lấy hay không. Bỗng nhiên, Trâm thấy yêu cuộc sống, yêu những con người xung quanh mình hơn. Trâm sẽ lại là cô bé Trâm vui nhộn, đáng yêu. Trâm đã lớn. Ừ! Dù ngày mai không có thời gian cho Trâm thả hồn mình theo gió nhưng vẫn có những đêm không trăng thật thanh thản. Những đêm không trăng để Trâm gặp được lòng mình, để Trâm chuẩn bị cho ngày mai mọi thứ tốt đẹp hơn...

Sẽ qua trong mưa

Một buổi sáng thật đẹp, Thu choàng mở mắt nhìn ra ngoài trời. Hôm nay thứ bảy nên khu ký túc xá yên tĩnh hẳn. Mọi người đã về gần hết, chỉ còn lại mấy đứa ở xa. Thứ bảy, ký túc xá không có tiếng chuông báo thức, thế là cả bọn được ngủ một bữa no say, bù lại cho cả tuần nay cứ ngay lúc đang ngon giấc thì bị đánh thức dậy đi tập thể dục. Có đứa mắt nhắm mắt mở nghe tiếng chuông, chạy cuống cuống...

Ngoài kia, nắng vừa trải lên những ngọn cây. Màu nắng mới không chói chang, rực lửa mà dịu dịu ánh vàng trẻ trung và tươi tắn. Thu bước ra ngoài lan can ngắm nhìn khoảng không gian bình yên ấy. Cả một bức tranh thiên nhiên tuyệt vời hiện ra trước mắt. Những chùm nhất chi mai hoa đỏ sẫm, những khóm hoa trang đỏ rực như một tấm thảm, hoa ngọc lan trắng nõn e ấp... Thu thả những bước nhẹ nhàng dưới hàng điệp dài bao quanh trung tâm. Ở đây nổi bật nhất là những hàng điệp, nhìn đâu cũng thấy điệp. Còn đường đầy xác hoa điệp mà sáng sớm người ta chưa kịp làm vệ sinh. Thu rất thích buổi sáng được nhìn thấy quang cảnh tự nhiên ở đây. Làn gió mới nhẹ nhẹ thổi qua, xác điệp bay lả tả vương đầy lên tóc Thu. Tự dưng, Thu nhớ Minh, nhớ trò rả hoa của Minh thuở nào.

Nhà hai đứa ở cạnh nhau và có chung một bến sông. Những buổi chiều, Minh hay rủ Thu ra bến sông này. Thu chạy quanh, thả đôi chân trần trên cát mịn. Làn nước mùa thu mát lạnh, trong veo. Hai đứa chơi trò đuổi bắt rồi té nước vào nhau cho đến khi cả hai ướt mềm như chuột mới thôi. Đến mùa hoa bần nở, cả bến sông ngập trắng những cánh hoa như những sợi tơ mỏng manh pha chút nhụy vàng. Minh hái những bông bần đẹp nhất rồi ngắt cánh đầy vốc tay, rải lên tóc Thu. Mái tóc dài của Thu phủ đầy hoa như một dòng suối lấp lánh trong sắc nắng. Minh bảo Minh rất thích ngắm Thu lúc ấy, trông Thu thật dễ thương. Ngày đó đã xa lắm rồi, khi ấy cả hai còn là những cô cậu học trò tình nghịch. Tình bạn thuở nhỏ có một sức mạnh kỳ lạ, nó đã theo Thu đi suốt chặng đường dài. Giờ đây, khi cả hai đã là những cô cậu sinh viên thì ấu thơ trở thành một kỷ niệm diệu kỳ.

*

Hai đứa đều đạt được mơ ước của mình. Thu vào trường Nhân Văn với một mơ ước thật lãng mạn là trở thành nhà văn. Minh bảo tuy có hơi cao siêu nhưng Minh nghĩ, mơ ước nào rồi cũng sẽ trở thành hiện thực nếu ta cố gắng hết mình. Thực ra, có lẽ chẳng có trường lớp nào dạy người ta thành nhà văn cả, song mỗi trường chắc chắn có một tác động vô cùng mạnh mẽ đến những ai ôm mộng văn chương. Thu biết điều đó và tin mình sẽ học được nhiều điều mới mẻ ở giảng đường đại học. Còn Minh thì theo học Kỹ Thuật, đó là trường mà Minh mơ ước từ hồi cấp hai. Hồi đó, quê Minh còn rất nghèo, đến mùa mưa, đường làng ngập trong bùn đất. Minh thương những anh chị phải đi học xa vào những ngày mùa đông lạnh giá. Minh hứa sẽ học thật giỏi để sau này trở thành một kỹ sư, và Minh sẽ trở về phục vụ cho quê hương mình.

Ngày mới bước chân vào trường, mọi thứ đều ngỡ ngàng đối với Thu. Trong bao nhiêu khuôn mặt, Thu chẳng quen một ai. Cuộc sống và học tập cũng khác trước, tất cả đều như xa lạ với một con bé nhà quê quanh năm quanh quẩn với lũy tre làng làm cho Thu tự khép mình trong cái vỏ ốc mỏng manh của riêng mình. Minh đã đến khi Thu cần anh nhất. Anh luôn ở bên Thu, giúp Thu vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Giá như mọi thứ cứ bình lặng trôi đi như thế...

Thu xuống học quân sự ở Thủ Đức đã được hai tuần. Thu thấy yêu khung trời này đến lạ. Học tuy vất vả nhưng lại rất vui. Trong C (trung đội), ai cũng thân thiện và dễ mến. Những giờ giải lao, mọi người lại bày ra đủ trò chơi, hát hò. Có hôm chẳng biết thế nào mọi người lại bắt Thu lên hát. Thu vốn nhút nhát, chưa bao giờ dám đứng trước đám đông, đừng nói gì đến hát. Thế mà mọi người lại kéo Thu lên cho bằng được. Cuối cùng, Thu lấy hết can đảm bước lên nhưng tim thì đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài. Vậy mà khi Thu cất tiếng hát thì mọi sợ hãi

tự nhiên tan biến đi đâu hết. Giọng con gái miền trung sao mà ngọt thế? Không giống với cô bé Thu ngày thường. Thu hát một cách sôi nổi, nhiệt tình. Mãi cho đến khi những tràng pháo tay vang lên, Thu mới bừng tỉnh chạy ào về chỗ ngồi. Thu không biết có người đang chạy theo, cả C cười ầm. Ai đó la lên:

- Có người tặng hoa kìa Thu ơi.

Thu quay lại. Bạn ấy gãi đầu có vẻ ngại ngùng.

- Chúc mừng Thu!

Gã con trai trao cho Thu nhành hoa trang với mấy nhành cỏ dại. Thu lí nhí cảm ơn, mặt đỏ bừng. Những tràng pháo tay lại vang lên nồng nhiệt. Tự nhiên Thu thấy vui, một niềm vui nho nhỏ len nhẹ trong lòng. Vì lớp quá đông nên không phải ai cũng biết tên nhau hết được. Sau này Thu mới biết người bạn đó tên Khôi, học Kinh tế. Khôi hát hay, đàn giỏi. Tuần học cuối cùng, hai đứa quen nhau. Khôi bảo khi nào về thành phố sẽ đến chỗ Thu chơi. Thu cười:

- Chỉ sợ đến lúc đó Khôi lại quên mất.

- Thu cứ chờ xem.

Cả hai cùng cười và hòa vào những trò chơi với bạn bè.

*

Lân và Hồng đến thăm Thu mang theo đủ thứ linh tinh, nào bánh kẹo, trái cây... Hồng lại còn mang theo mấy cuốn truyện, sợ ở đây Thu buồn, sẽ có cái để giải khuây. Nói xong, Hồng lại cười: “Nhưng chắc chẳng có thời gian để buồn phải không?”. Ba đứa đi lòng vòng quanh trung tâm. Hai đứa kia cứ tấm tắc khen hoài:

- Ở đây thơ mộng quá, thật hợp với cái đầu mơ mộng của Thu phải không?

- Thu đi được bao nhiêu vòng quanh đây rồi?

- Nhớ không nổi.

- Hèn gì thấy chân dài thêm được một chút.

Tiếng cười trong trẻo vang lên khuấy động buổi chiều yên ả.

- Thu này, có anh chàng Bách Khoa, Kiến Trúc nào theo làm đuôi không?

- Có mới lạ đó! Con gái trong C Thu, đứa nào cũng dễ thương, đâu có xấu xí như Thu.

- Khiêm tốn quá à, khai thật đi.

- Thu nói thật đấy!

Thu vỗ tay, nhắm mắt vái tay lên trời làm cả bọn phì cười.

- Minh thì sao rồi hả Thu?

Câu hỏi bất ngờ của Lân làm Thu không biết trả lời như thế nào. Mọi kỷ niệm từ ngày Minh ra đi lại ùa về làm Thu nhớ.

Con đường chiều rực một màu phượng đỏ. Tránh xa mọi ồn ào náo nhiệt của phố thị, những ngày nghỉ, hai đứa thường đưa nhau về chốn yên bình này. Vậy mà chiều ấy lại đầy sóng gió. Minh im lặng khác thường và nhìn Thu với ánh mắt rất lạ. Linh cảm cho Thu biết, có một điều gì đó hệ trọng sắp xảy đến. Cuối cùng, Minh cũng nói ra điều ấy:

- Thu! Minh sắp phải đi xa.

- Minh bảo sao cơ? - Thu ngạc nhiên quá đổi.

- Minh sắp đi rất xa – Minh nhắc lại.

- Đi xa là đi đâu chứ? Khi nào thì Minh về?

- Rất xa Thu ạ và chẳng biết khi nào mới về. Cũng có thể Minh sẽ không quay về nữa.

Thu trở mặt trước những câu nói và vẻ mặt của Minh.

- Thu không hỏi vì sao hả?

- Thu biết cũng để làm gì chứ? Minh đã quyết định, mà chuyện đó là chuyện cả cuộc đời Minh, Thu là gì mà xen vào được? - Thu nói, giọng dỗi hờn như muốn khóc.

- Minh xin lỗi nhưng rồi đến một ngày, Thu sẽ hiểu Minh.

- Cũng không cần phải thế đâu Minh ạ. Thu chúc cho Minh mọi điều tốt đẹp.

- Minh sẽ rất nhớ Thu.

Thu vùng chạy, mặc cho Minh gọi ở sau. Nước mắt Thu lăn dài trên má. Thu không hiểu Minh phải ra đi để làm gì khi ở đây Minh cũng có đủ cơ hội thành đạt. Minh đã quên lời hứa sẽ cùng Thu đi hết chặng đường dài. Vậy là từ nay chỉ còn mình Thu giữa Sài Gòn này. Minh xa Thu từ đó.

- Thu vẫn nhận được thư Minh thường chứ? - Lân lại hỏi.

- Có lẽ Minh rất bận.

Biết Thu cố tránh câu hỏi của mình nên Lân cũng không hỏi thêm, sợ sẽ chạm vào những điều thầm kín trong lòng bạn.

*

Hoa điệp vàng rải lên tóc đẹp lắm Minh ạ, nhưng chẳng đẹp như hoa bần ở quê mình phải không? Mùa này, bến sông lại trắng hoa bần. Không biết mấy đứa nhỏ có thích chơi trò rải hoa như tụi mình? Hôm Thu về, bến sông cũng đầy nắng nhưng nắng hanh hao như thiếu một thứ gì đó, Minh có biết đó là gì không?

Đi dưới hàng điệp vàng lòng Thu thật lạ.

Trăng lên.

Trăng mười bốn sáng rực tròn vành vạnh. Ba đứa ngồi trên bãi cỏ miên man những lời tâm sự. Khung cảnh ở đây có thêm ánh trăng mới thật kỳ diệu. Lân ngả đầu lên vai Thu lắm nhắm

mấy câu nhạc ngoại vui vui. Hồng nhắc lại đêm cả bọn ở Tây Ninh. Hôm đó vui nhưng lại thiếu mất ánh trăng, nếu được như đêm nay thì tuyệt vời.

- Giá như đêm nay mà tụi mình được ở bên nhau mãi như thế này nhỉ! - Thu nói rất nhẹ.
- Kỷ luật quân đội nghiêm lắm đấy cô nương ạ! – Hồng cười.
- Tiếc ghê nhỉ.

Thế rồi đột nhiên trời đổ mưa, mưa hồi hả, làm ba đứa chạy vội vàng vào bãi tập mà vẫn ướt hết đầu. Thu phủi phủi những hạt mưa còn vương trên tóc rồi nói:

- Sao kỳ ghê, trời đang đẹp như thế kia mà.
- Hay là tại tụi mình đến thăm Thu? Nhưng mọi người nhìn kìa!

Hồng nói rồi chỉ tay về phía mặt trăng vừa mọc. Trăng vẫn sáng, chẳng kể gì mưa gió. Vầng trăng kia kiên cường quá nên nó càng đẹp hơn. Lân và Thu nhìn theo tay Hồng chỉ. Dưới màn mưa xiên xiên, trăng vẫn sáng như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thật kỳ lạ, Thu nghĩ: “Có những điều bất ngờ mà rất đẹp giống như vầng trăng vậy”. Chắc rằng ít người từng được thấy một hình ảnh đẹp như thế. Nhìn nó đáng để cho ta hy vọng vào cuộc sống. Cái đẹp dám vượt lên đương đầu với mưa gió để chứng tỏ mình. Thu thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Thu chợt nhớ đến một câu chuyện vui, trong đó có một câu nói, ngẫm lại thấy đúng. Câu nói ấy là: “Mọi thứ rồi sẽ qua đi”. Vâng, mọi thứ rồi sẽ đi qua, cả niềm vui hay nỗi buồn, chỉ cần mình có niềm tin thì sẽ sống tốt. Thu nhớ đến những người bạn đang ở thành phố, những người bạn ở quê, cả những người mới quen như Khôi và các bạn ở trong C đều đáng để Thu hy vọng...

Tình của biển

Quân về mang theo vị mặn của biển và nồng nồng của gió. Nó cười, nghĩ: “Nhìn phong trần ra phết!”. Quân im lặng kéo tay nó đi.

Nó học văn là vì Quân. Quân bảo thích con gái khoa văn dịu dàng và có vẻ... là con gái. Nó bướng bỉnh: “Bản tính thì làm sao thay đổi được?”, nhưng Quân nói: “Môi trường sẽ tác động đến con người”. Nó tạm tin như vậy và thử. Nó chán nản tập tành làm thơ, cứ viết viết xóa xóa rồi liệng vào sọt rác. Nếu không phải vì Quân? Mỗi tuần, nó nhận một lá thư vào thứ bảy và gửi một lá vào chủ nhật. Những lá thư Quân gửi về đều có vị mặn của biển và không thể thiếu một câu: “Tuần này có viết được gì không Chi?”. Thư từ biển xa tít tắp, thư từ những con sóng xô từng đêm, có lúc thư lao về từ bão táp mang theo nỗi nhớ để lại sự thấp thỏm, lo âu: “Không biết nơi ấy, biển đã bình yên hay chưa?”

Năm thứ hai, nó có bài đăng báo. Nó ghen ngào xúc động. Chắc là Quân vui lắm khi nhận được tin đó. Một phần mong ước của Quân mà. Nó bắt đầu lao vào viết, cốt để đăng báo, cốt để Quân vui. Không hiểu sao, trong mỗi trang viết đều có vị mặn của biển và những ánh sao đêm. Nó nhớ mỗi lần Quân về lại kể: “Sao đêm trên biển là một bức tranh kỳ diệu mà không có một nét bút nào vẽ nổi”. Nó tưởng tượng ánh sao hằng đêm lấp lánh và dịu dàng như đôi mắt Quân, và nó viết bằng sự tượng tượng đó.

Thứ bảy nhận thư, Quân nói: “Quân đọc bài của Chi rồi. Hay, nhưng sao buồn quá!” Nó hỏi

lòng: “Có phải vì Quân?”. Thư Quân làm cho tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Chi ơi, thứ bảy tuần sau Quân về”. Nó háo hức, bận rộn chuẩn bị. Nó ngồi hàng giờ trước gương để nhìn mình mỉm cười, chải mái tóc dài đến khuỷu chân mà mỗi lần về Quân vẫn dặn: “Đừng cắt tóc nghe Chi!” Nó đo bằng gang tay, hình như tóc dài thêm một đoạn. Chắc là Quân ngạc sẽ nhiên lắm và nó sẽ không để cho Quân kịp nhận ra mà nói với Quân rằng: “Chi vẫn gọi đầu bằng hoa bưởi đấy!”. Quân sẽ cười: “Đó là loại dầu hảo hạng của Chi mà”. Nó thấy lòng rộn ràng hẳn lên vì Quân vẫn nhớ tất cả.

Sài Gòn về đêm dường như đã trút bỏ hết vẻ bụi bặm bên ngoài để hiện ra một Sài Gòn lộng lẫy sắc màu. Sông Sài Gòn bình yên không thể tưởng. Gió lồng lộng thổi lên từ lòng sông sâu thẳm. Đám lục bình trôi lênh bênh tựa như những con thuyền nhỏ nhấp nhô trong đêm. Nó ngẩng đầu lên vai Quân mà quên mất câu xin phép dí dỏm của hai đứa: “Cho Chi mượn vai chút nha”. Quân vẫn chưa nói một câu nào từ lúc về, chỉ im lặng một cách tuyệt đối. Nó cảm nhận có một gì đó khác biệt ở Quân nhưng lại nghĩ: “Có lẽ Quân còn mệt và chưa thích nghi kịp với sự thay đổi của Sài Gòn”.

- Quân thấy Sài Gòn có gì khác không?” - Nó hỏi.

- Nhiều chứ?

- Ừ, nhưng những kẻ đi xa về mới nhận ra điều đó.

Nó thấy lòng nặng trĩu. Nó thêm được nghe Quân nói và nói cho Quân nghe. Nó muốn kể về những lần thức thâu đêm vắt óc suy nghĩ để viết bài là vì Quân. Rồi có lúc không có Quân, nó vẫn mỗi tuần một lần vào quán chè cũ ăn đủ hai ly của hai đứa. Còn cả chuyện... À, mà thôi, chuyện này nói ra chắc Quân sẽ cho là mít ướt. Điều này cũng do Quân thôi. Từ khi học văn, nó trở nên mềm yếu và rất nhạy cảm. Nó không còn khô khan và không còn ngông nghênh như hồi trước dù nét bướng bỉnh vẫn còn đó. Có lẽ Quân nói đúng, môi trường có thể tác động đến con người. Lần này, Quân không kể chuyện biển, không nói về những ánh sao đêm lung linh như thế nào và tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền những lần biển giận. Quân cũng không nói về xuýt xoa: “Sao Chi dạo này ốm quá! Tay cũng nhỏ đi này. Phải ăn nhiều vào chứ!”. Và nó thì ngúng nguẩy: “Chi không muốn mình là ổ bánh mì đâu. Vậy sẽ xấu lắm”. “Chi thích thành que củi khô lắm hả? Lúc đó có lẽ Quân sẽ không nhận ra đâu”. Và bàn tay nhỏ nhắn của nó ngoan ngoãn nằm trong tay Quân. Tay Quân lúc nào cũng ấm áp và mạnh mẽ luôn mang cho nó một cảm giác bình yên.

Ánh điện đường như đủ cho nó nhìn rõ vẻ mặt của Quân lúc này. Quân nhìn xa xăm, vô định. Nó im lặng, thất lòng và nhói đau vì cái xiết tay quá mạnh của Quân. “Quân!” - Nó thảng thốt. Quân nhìn nó nòng nân và tha thiết đến nỗi nó bất giác cúi mặt. Nụ hôn đầu tiên vội vàng... Quân lại về với biển.

Nga bảo:

- Mà lúc nào cũng như con bé thất tình đấy Chi ạ! Chẳng lẽ mà và Quân...

Nga bỏ lửng câu hỏi. Nó nhói lòng:

- Quân và tao vẫn bình thường

Rồi nó quay đi, cố giấu giọt nước mắt vào lòng. Nó đánh trống lảng:

- Còn Hưng của mà thì sao rồi?

- Tao xù rồi Chi ạ. Không gì hơn những thằng con trai khác. Tao đã nghĩ ra một điều: không

nên cho ai nhiều hơn những gì mình được nhận. Với tao, sống sao cho vui vẻ là được.

Nó thấy miệng mình đắng ngắt. Ước gì nó vô tư yêu, vô tư chơi và vô tư khẳng định con tim mình được như Nga. Biết đâu nó sẽ không như bây giờ.

Thứ bảy, nó đứng ngồi không yên, chốc chốc lại giật mình vì tiếng xe máy chạy qua. Nó chờ biển...

Chủ nhật, lá thư theo định kỳ vẫn được gửi đi. Nó thấp thỏm chờ đợi và tự biện minh cho Quân: có lẽ Quân quá bận vì mấy hôm nay biển có bão.

Nó viết và đăng báo, chỉ mong sao Quân đọc được. Mái tóc dài và cả hương tóc nó không thay đổi nên nó không tin Quân sẽ khác, chỉ có điều Quân bận.

- Mà biết tin gì chưa Chi? - Nga hỏi nó.

- Là tin gì chứ?

- Quân sắp cưới...

Tai nó ù đi:

- Mà nói gì hả Nga? Mà nhắc lại đi. A, không... Không... Không cần.

Nó chết lặng, chỉ mong mình đang mơ, chỉ là mơ thôi... Nga vẫn huyền thuyên:

- Mà thấy không? Cuộc sống này không có gì là tồn tại mãi mãi, là vĩnh hằng, chỉ có tiền thôi Chi à! Mà cũng chưa biết Quân lấy ai mà? Mà còn nhớ Hương, em họ tao không? Ba nó là thuyền trưởng sắp về hưu, có lẽ Quân sẽ thay vào chỗ đó.

Chợt nhận ra là mình không nên nói vậy, Nga bối rối:

- Tao xin lỗi mày... Mày khóc đi Chi. Khóc cho nhẹ nhàng hơn.

Nó lắc đầu một cách yếu ớt. Nga đi rồi, những giọt nước mắt nó bắt đầu rơi. Giờ thì nó hiểu tại sao Quân quên thứ bảy, vì sao Quân lại nhìn nó như vậy. Lần cuối cùng, Quân đã trao nó nụ hôn vội vã nhưng không một lời chia tay. Nó chợt thấy lòng se sắt vì thương Quân. Quân đã khổ nhiều quá rồi.

Nó viết bài không để đăng báo hay cho một người nào đó đọc mà chỉ cho riêng mình. Quân không cần niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà nó thấp lên hoặc cũng vì một lý do nào khác. Nhưng điều đó không quan trọng. Quân đã ra đi nhưng biển và sao đêm thì vẫn ở lại. Nó chợt nhận ra mình yêu biển hơn bao giờ hết. Vị mặn mặn không thể tan khỏi bờ môi...

Quỳnh hương

Chiều thứ bảy mưa như trút nước, nghe mà xót ruột. Ký túc xá khác hẳn với ngày thường, ồn ào hơn, nhộn nhịp hơn. Mưa thế này, biết đi đâu được.

Lân ngồi tần ngần bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài trời, mưa giăng giăng trắng xóa. Từ hồi còn ở nhà, Lân đã có thói quen như vậy. Lân thích được ngắm mưa, xòe tay hứng lấy những

giọt nước mát lạnh trong như pha lê. Thỉnh thoảng lại đưa lên miệng nhấm nháp và cảm giác có vị giòn ngọt nơi đầu lưỡi. Từ chỗ khung cửa sổ phòng Lân nhìn ra ngoài là cái chợ. Điều mà Lân ghét nhất là nhìn cảnh chợ búa vì nó khiến Lân có cảm giác giống như nhìn vào bộ mặt xã hội. Người ta chen chúc nhau, xô đẩy nhau, người ta tranh giành với nhau từng tí đất để ngồi, người ta lừa lọc dối trá và không ít cuộc ẩu đả đã xảy ra. Tất cả những điều ấy Lân phải chứng kiến mỗi ngày. Đã có lúc không chịu nổi, Lân lấy vải che kín khung cửa sổ lại nhưng chỉ được hai ngày. Hai ngày, Lân thấy nôn nao nhớ khung trời ấy nên cất tấm vải che vào tận góc tường.

Vĩnh đến. Lân đem chuyện đó kể cho Vĩnh nghe, Vĩnh chỉ cười và hôm sau mang đến một chậu hoa quỳnh. Vĩnh khéo léo đóng một tấm ván đỡ và đặt chậu quỳnh lên chỗ ấy.

- Khi nào chịu không nổi Lân hãy đổi hướng và nhìn vào nó.

Lân gục gặc đầu:

- Vĩnh thật đúng là bạn tốt.

Từ đó, Lân lại có một công việc mới là chăm sóc chậu Quỳnh. Lân nâng niu nó như một báu vật. Dần dần cái chợ nhỏ không còn là nơi thu hút sự chú ý của Lân. Sang ngày thứ ba thì cây Quỳnh bỗng rụng héo đi, thân mềm nhũn. Lân hốt hoảng xoay qua xoay lại không biết nên đặt nó ở đâu, chỉ sợ nó bị nắng quá vì không hợp với khí trời nóng bức ở tầng 3 ký túc xá này. Lúc ấy trông Lân thật tội nghiệp. Vĩnh đến phán ngay một câu “Tại Lân cưng nó quá đó mà”. Lân nghệt mặt không hiểu. Vĩnh cười:

- Quỳnh cùng họ với Xương rồng, nó đâu uống nước nhiều như Lân. Lân đỏ mặt nhéo Vĩnh một cái thật đau:

- Chỉ tại Vĩnh mang đến mà chẳng dặn dò gì, làm sao mà Lân biết được?

Chị Thu trang điểm thật kỹ và diện bộ đồ thật mới đi ra đi vào. Chị học năm tư. Thế mà chẳng thấy chị có vẻ gì là lo lắng cho năm cuối mà trái lại, chị luôn bận rộn với những cuộc hẹn hò, những cuộc chơi suốt sáng, sàn nhảy, vũ trường... Mỗi lần có một cái đầu xanh xanh đỏ đỏ ló vào cửa phòng là cả bọn lại nhìn nhau ái ngại. Chị thì vui vẻ hẳn lên, ở trong phòng nói vọng ra: “Chờ tí nhé”. Chiều nay, mưa tầm tã làm chị chẳng yên, vẻ nóng lòng lẫn bức bối hiện rõ trên nét mặt. Chị chấp tay khẩn cho trời mau tạnh khiến cả phòng không nhìn được cười. Nhưng chị Thu không phải là người xấu, chỉ tại chị đã quen với lối sống buông thả và chuộng vật chất. Người thông cảm thì tặc lưỡi: “Chẳng biết năm nay chị có qua nổi kỳ thi tốt nghiệp”. Có người lại nhìn chị với ánh mắt khinh rẻ: “Những kẻ như thế thì không nên giẫm chân vào nơi này”. Chị Thu đi khi trời bớt mưa hơn, mấy đứa tưng vào đánh bài quẹt lọ cho đỡ nhớ nhà. Mấy đứa năm nhất dán mắt vào những trò bói toán cầu cơ. Có đứa nằm dài viết thư cho mẹ rồi sụt sịt khóc.

Lân ngồi co ro trong chăn, chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Những giọt nước mưa chạy dài trên thân cây quỳnh như những dòng nước mắt. Lân bất chợt cảm thấy xốn xang, lòng cồn cào lên những nỗi nhớ. Đang mùa mưa, tháng trước nghe đài báo tin áp thấp, rồi lũ lụt... Nỗi đau cứ quặn lên, thương mẹ một mình đối mặt với bao nhiêu là khó khăn. Đã từ lâu, Lân dường như không còn nước mắt để khóc. Đứa bạn thân bảo Lân là người vô cảm, lúc nào cũng tỏ ra dửng dưng với tất cả. Lân cũng ước giá mình có thể như thế thật. Người vô cảm sẽ chẳng biết buồn, sẽ chẳng phải xót xa, sẽ chẳng phải đau đáu với những niềm đau. Lân quặn lòng mỗi lần nghĩ về những điều đã xảy ra với gia đình mình, xót xa khi nhớ về mẹ, khi nhớ đến hình ảnh con người bội bạc mà mình đã từng gọi bằng ba. Con người ấy đã tàn nhẫn ra đi với người tình của ông cùng quyền sở tiết kiệm mà mẹ đã chắt chiu gom góp giành lo cho việc học của cô sau này. Mẹ quy ngã bởi chính sự lừa dối hơn là sự mất mát. Suốt mấy ngày đêm mẹ mê man trong bệnh viện, và cũng ngần ấy ngày Lân thức trắng bên giường mẹ. Những tưởng Lân cũng sẽ ngã

quy nếu như không có Vĩnh. Lân gục đầu bên vai Vĩnh khóc nức nở, thoải mái như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chúng mặn đắng như chính cuộc đời của mẹ cô.

Vĩnh đã chia sẻ với Lân không chỉ bằng những lời an ủi, động viên mà bằng cả sự quan tâm chăm sóc, bằng tấm lòng chân thành của một người bạn thân.

Lân lại đến giảng đường và tạm yên lòng vì đã có Vĩnh. Nhưng cũng từ ấy, Lân dậm ra lắm lì, ít nói, sống khép mình và đứng đưng trước mọi thứ. Chẳng điều gì có thể làm Lân xúc động, còn nước mắt cứ ngỡ là đã cạn.

Sau hơn nửa tháng thì cây quỳnh nhú lên cái nụ, bé xíu như hạt gạo. Trong lòng Lân, những cảm giác vui vẻ chợt đến. Mỗi ngày sự mong chờ cứ lớn dần lên. Lân chưa bao giờ được tận mắt xem hoa quỳnh nở nên nôn nao lắm. Nụ hoa lớn rất nhanh, mấy hôm trước Vĩnh đến bảo chỉ khoảng tuần tới là hoa sẽ nở. Hôm ấy là mùng mười ta, trăng chưa tròn nhưng đã sáng lắm trên nền trời xanh thẳm kia. Lân nhắm mắt tưởng tượng lại vầng trăng yêu thương nơi vùng quê dấu yêu của mình. Sáng trong và bình yên đến lạ. Còn ở đây, trăng không thẳng nổi những ngọn đèn đường cháy sáng suốt đêm và luôn bị những tòa nhà cao tầng che khuất. Rồi Lân lại nhắm tịt. Như vậy thì vào khoảng rằm này, hoa sẽ nở. Sẽ không còn gì tuyệt vời hơn thế.

Mưa tạnh. Nhóm chơi bài cũng vừa giải tán, lúc ấy cả bọn mới có dịp nhìn lại nhau rồi ôm bụng cười nghiêng ngả. Nhìn họ sao thấy ai cũng vô tư và đáng yêu biết nhường nào. Chẳng ai nghĩ đến những lo toan vụn vặt hàng ngày. Lân lại nghĩ: “Giả như cuộc sống có thật nhiều những lúc như thế này”. Con bé năm nhất mặt mày hớn hờ chạy đến kéo tay Lân: “Chị qua đây, sao trông chị buồn quá! Nào, chị hãy đọc thần chú đi”. Nó nhắm mắt lẩm bẩm đọc câu thần chú “Úm ba la...” gì đó và bắt Lân làm theo. Lân mỉm cười làm theo mà không biết mình đang lẩm nhẩm gì. Nó bảo: “Chị hỏi thần cơ đi, linh nghiệm lắm đó!” Lân chưa kịp làm theo thì Vĩnh đến. Nó nháy mắt: “Chị thấy chưa, linh ghê!”. Lân buồn cười nhớ lại hồi năm nhất, mình cũng từng vô tư như thế...

Đêm! Thành phố sau cơn mưa lớn, mọi thứ trở nên dễ chịu hơn. Đường phố như bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, ánh đèn điện hắt xuống mặt đường sáng loáng. Lân và Vĩnh đi bên nhau trên con đường quen thuộc. Trời vừa mưa xong nên đường phố vắng lặng, chẳng có tiếng xe cộ ồn ào, không đông đúc người qua lại như mọi hôm. Chỉ có tiếng gió vấp thì thảo nói chuyện, trêu ghẹo những cành mềm và thỉnh thoảng hắt bay những hạt nước còn vương trên lá văng tung tóe. Lân khẽ đưa tay hứng, ánh mắt chợt long lanh. Những lúc được đi bên Vĩnh như thế này Lân thấy lòng mình nhẹ nhõm. Vĩnh là người rất hiểu Lân. Tinh tế và thông cảm, Vĩnh chưa bao giờ làm cho Lân phải khó chịu. Lân rất mến Vĩnh vì lẽ ấy. Trong thâm tâm, Lân luôn xem Vĩnh là một người bạn tốt, rất thân và phải chăng chỉ đơn thuần là như thế?

Cơn mưa lại bất chợt ủa về, mọi người hốt hoảng tìm chỗ trú mưa. Hai đứa đứng nép vào một mái hiên bên đường, gió và mưa hắt vào mặt lạnh buốt. Lân run lên cầm cập, người như co lại. Đường phố vắng tênh, chỉ thỉnh thoảng một vài chiếc xe lướt qua vội vã.

- Lân lạnh lắm phải không? - Vĩnh hỏi, cố nhìn thật sâu vào mắt Lân rồi đưa tay gỡ mấy sợi tóc bết trên trán.

Lân bối rối cố né tránh cái nhìn của Vĩnh. Không gian im ắng. Giọng Vĩnh run run:

- Lân. Có điều này Vĩnh muốn nói...

- Đừng Vĩnh ạ! - Lân ngược mắt lên, giọng lạc hẳn đi - Chúng mình cứ như hôm nay thôi.

- Nhưng...

- Vĩnh không cần phải nói ra điều ấy, Lân không thể...

- Vĩnh sẽ chờ...

Lân không tài nào chớp mắt. Những lời của Vĩnh, tâm trạng của Lân và cả hiện tại của Lân cứ xáo trộn, đan chéo vào nhau. Lân tự bảo lòng: “Mình không yêu Vĩnh mà chỉ đơn thuần xem Vĩnh là một người bạn thân”. Nhưng sao đã có lúc Lân cứ tưởng sẽ chẳng thể nào tồn tại được nếu như không có Vĩnh. Lân chỉ là con của một người đàn ông tồi tệ. Lân chỉ là một con bé quê mùa, làm sao dám sánh với Vĩnh. Có phải Vĩnh đang thử lòng Lân? Rồi Lân lại tự biện minh cho Vĩnh: “Không, Vĩnh không phải là người như thế”. Lân chơi vơi trong một mớ câu hỏi hỗn độn không thoát ra được. Những mặc cảm về thân phận cứ bám lấy suy nghĩ của Lân, bó Lân lại trong cái vỏ mặc cảm.

Ngoài cửa sổ, nụ hoa quỳnh run rẩy theo mỗi đợt gió qua.

Chị Thu về, mệt mỏi thả mình trên chiếc giường vốn đã ọp ẹp vì ba năm chưa thay. Cả phòng im lặng ai về giường nấy. Cuộc sống trở lại với vẻ thường nhật của nó. Chị bảo: “Lân cho chị xin ly nước”. Lân bưng nước đến bên chị, nhìn vẻ mặt phờ phạc của chị Lân thấy xót xa cho chị. “Chị đừng có đi chơi nhiều như thế nữa có được không. Năm nay là năm cuối rồi”. Chị Thu khóc, những dòng nước mắt chảy dài trên lớp phấn son nhòe nhoẹt:

- Chị học làm gì khi mà mọi người không cần đến một con người như chị hả Lân? Mà làm thế nào để chị có thể nhấc chân ra khỏi vũng lầy của đời mình? Thì ra, con người ta luôn đổ lỗi cho hoàn cảnh trước những lỗi lầm của chính mình.

- Chị không cần nghĩ vì ai mà vì chính bản thân chị. Nếu tự tin chị vẫn có thể làm được điều đó.

Thế còn mình? - Lân chợt hỏi - Tại sao mình cũng không tự thoát ra khỏi chính mình, thoát ra khỏi cái vỏ bọc giả tạo của mình bấy lâu?

Sáng, trời trong xanh và khí hậu thật dễ chịu. Ánh sáng dịu dịu từ ngoài cửa sổ hắt vào làm Lân tỉnh giấc. Lân đưa mắt nhìn vào chỗ chậu hoa quỳnh. Đường như hôm nay nó đã he hé nở. Mười sáu ta[1] rồi còn gì.

Lân đã như hét toáng lên trong niềm vui mừng khi thấy mẹ đồ đạc lĩnh kính lên thăm. Cả bọn xúm lại tíu tít chia quà rồi hỏi han đủ thứ. Mẹ vui vẻ:

- Con lũ qua rồi và mọi thứ đã trở lại bình thường.

Lân nhìn mẹ, ánh mắt mẹ có vẻ vui hơn, khỏe khoắn hơn. Hình như có một sự thay đổi gì đó. Lân mỉm cười, miễn sao mẹ vui là được rồi. Lân thấy thương mẹ thật nhiều, chỉ muốn sả vào lòng mẹ và lại muốn được mẹ ôm ấp, chở che như những ngày còn bé.

Mười một giờ đêm. Những cánh hoa quỳnh đầu tiên e ấp vươn thẳng ra. Lân ngả đầu vào lòng mẹ, hai mẹ con cùng ngồi bên cửa sổ ngắm hoa quỳnh nở. Ánh trăng sáng bàng bạc khắp không gian nhưng chẳng thấy trăng đâu. Ở quê, trăng mười sáu bao giờ vẫn là đẹp nhất. Hai mẹ con cứ ngồi bên nhau như thế cho đến khi nụ hoa đã nở hoàn toàn thành một bông hoa tuyệt đẹp. Hương hoa dịu dịu thoang thoảng tỏa khắp không gian. Mẹ nói:

- Hoa quỳnh là một loài hoa đẹp, có mùi hương đặc biệt quyến rũ nhưng đoản mệnh, là loài hoa chẳng bao giờ được nhìn thấy mặt trời. Nó chỉ nở giữa đêm khuya rồi héo tàn ngay khi trời vừa rạng sáng. Sáng ra chỉ còn trơ lại một thân xác héo rũ. Thật tiếc cho một loài hoa đẹp có cả sắc lẫn hương. Con biết không, chờ xem hoa quỳnh nở thể hiện lòng kiên trì của con người. Tuy nó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn nhưng lại vương vấn trong lòng người rất lâu. Nó được nhắc đến như một điều kỳ diệu. Mặc dù nó chỉ nở trong đêm rồi tàn ngay trong đêm

mà người ta vẫn chờ đợi để được trông thấy. Và chỉ những người có cảm nhận tinh tế mới nhận thấy hết vẻ đẹp của nó...

Ngừng một lát mẹ tiếp:

- Còn con người, sống phải có ý chí vươn lên, phải dám đối mặt với khó khăn, sẵn sàng chấp nhận thử thách và quan trọng nhất là phải vượt qua chính mình con ạ!

Lân đã khóc, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má. Lân tự thì thầm với chính mình: “Con sẽ như lời mẹ dạy, sẽ đứng vững trên đôi chân của chính mình!”

Mẹ ôm Lân vào lòng:

- Con gái kể về bạn trai của con cho mẹ nghe đi.

Lân đỏ mặt, may mà mẹ không nhìn thấy.

- Mẹ ơi! Con sẽ ở với mẹ suốt đời.

Mẹ cốc yêu con gái:

- Có làm được không đó cô.

Lân chợt nghĩ đến Vĩnh. Lời của Vĩnh thật ấm áp như đang thềm thì bên tai Lân: “Vĩnh sẽ chờ...”.

Tháng 9-2002

Gửi nắng cho em

Em quen Dân trong một trường hợp thật đặc biệt. Hôm ấy, em chở mẹ ra bến để bắt xe về thăm ngoại. Và em gặp Dân. Chiếc xe chở mẹ vừa rời bến thì một chiếc khác vào đến. Nhìn vẻ bụi bặm của nó, em biết ngay là một chiếc xe đường dài. Xe vừa đỗ thì những chiếc xe ôm đã xúm xít vào mời mọc, nài nỉ, lôi kéo và có cả những lời hù dọa về tình hình an ninh, lừa gạt ở bến xe. Những gương mặt mệt mỏi dáo dác bước xuống xe, quay người tìm kiếm. Nhìn vẻ mệt mỏi hiện hằn trên gương mặt họ, em bỗng thấy thương mẹ làm sao. Cũng may là quãng đường về ngoại không xa lắm, nếu không...

Dân bị vây chặt trong đám hỗn tạp ấy. Cái dáng dong dỏng cao khiến Dân như nổi bật hẳn lên giữa đám đông làm em chú ý. Nhìn Dân đứng lóng ngóng ngơ ngác hết quay bên này lại ngoái bên kia vì lạ người, lạ chỗ, lại gặp cảnh mời mọc nỉu kéo, em bỗng thấy tội nghiệp ghê. Và như lời Dân bảo sau này: “Em là người đã cứu thoát Dân lúc ấy”. Giữa lúc mọi người đang xúm quanh Dân như xúm quanh một mối ngon, em đưa tay vẫy và gọi lớn: “Anh Ba, em ở đây nè!”. Dân ngó em chằm chằm không giấu được vẻ kinh ngạc. Đến khi thấy em vẫy tay thêm, Dân mới dám chắc chắn rằng em đang gọi mình. Dân vui mừng rẽ khỏi đám đông tiến lại phía em. Mấy gã xe ôm nhìn theo đầy tiếc nuối và không quên ném tia nhìn hằn học về phía em vì đã làm vuột mất một món hời của họ.

Em lái xe rời khỏi cái nơi hỗn độn ấy. Dân ngồi yên vị sau lưng chẳng nói lời nào. Cho đến

khi sự ồn ào phần nào dịu bớt sau lưng, em bỗng thấy hoang mang vì sự im lặng của Dân. Em không biết mình sẽ phải chờ người đang ngồi trên xe mình lúc này đến đâu nếu Dân cứ im lặng mãi như thế. Lúc này em mới nhận thức được sau lưng em là một chàng trai lạ hoắc mà chắc chắn là em chưa từng biết mặt hay tên tuổi. Không biết con người ấy là người tốt hay kẻ xấu khi ta không thể nào đánh giá một con người dựa vào vẻ bề ngoài của họ...

Xe đang chạy bỗng dừng lại đột ngột sau cái đập thẳng gấp của em. Tiếng bánh xe ăn vào đường bật thành tiếng kết... kết... Do mất chủ động, hai tay Dân quàng vào vai em. Em thật thót người vì sự va chạm vô tình ấy. Dân đỏ mặt rồi rít xin lỗi. Không rõ gương mặt em lúc ấy như thế nào nhỉ, chắc là ngố phải biết. Con bé bướng bỉnh trong em lại có dịp lên tiếng, có lẽ để che giấu sự xấu hổ. Em hỏi giật giọng: “Anh đi đâu?”, còn Dân thì khỏi phải nói, kinh ngạc không thể tả, không biết phải trả lời với em thế nào, chỉ tròn mắt nhìn em. Sự bực bội dâng lên bật thành tiếng nạt lại:

- Tôi hỏi anh đi đâu?

Dân cuống lên, ấp úng một cách tội nghiệp:

- Cô... cô đang đưa tôi đi đâu?

- Làm sao tôi biết được chứ?

Dân lại càng ngơ ngác:

- Tôi...

Mỗi lần nhắc lại cuộc gặp gỡ ấy, em lại cười nắc nẻ. Em bảo: “Nhìn mặt Dân lúc ấy lúc ngố dễ sợ. Nếu không phải là em, không biết chừng họ đã đem Dân đi bán mà không biết.”

Dân cười: “Nhìn mặt An, Dân tin An không phải là người xấu. Ai đời lại có người xấu nào dễ thương như An kia chứ?”. Em đỏ mặt quay đi tránh cái nhìn của Dân. “Bây giờ rõ ràng là Dân chẳng còn ngố chút nào”, em nhận xét. Dân kể:

- Lúc thấy An gọi, Dân cứ nghĩ đó là con người bà con xa với ba ở trong này nên mừng lắm. Thú thật, lúc đó nếu không có An, Dân không biết phải xoay xở như thế nào. Cám ơn An một lần nữa nhé!

Câu nói ấy Dân đã nói với em bao nhiêu lần rồi nhỉ? Em không thích thế, vì quá khách sáo làm cho con người ta cảm thấy xa lạ. Hôm đó hỏi ra mới biết Dân ở quê vào thành phố trọ học. Lúc đi, ba mẹ phải bán hết đàn gà đang cho trứng với con lợn bột mẹ chăm suốt mấy tháng mới đủ tiền cho Dân vào nhập học; thế mà ló ngó thế nào, Dân để bọn móc túi lấy đi mất lúc nào không hay. Lúc em đưa đi tìm phòng trọ, Dân mới phát hiện, la lên hoảng hốt. May mà mớ giấy tờ nằm sâu dưới đáy túi vẫn còn nguyên, nếu không sẽ rắc rối to.

*

Chị Hai bảo:

- Mà đang chơi trò ú tim hả? Nếu Hoàng nó biết thì mà giải thích thế nào với nó?

- Chẳng thế nào cả. Dân là Dân mà Hoàng là Hoàng. Chẳng lẽ em không được quyền có bạn khi đã có người yêu sao?

- Rồi mà sẽ hối hận cho coi.

Em bỏ ngoài tai tất cả những lời của chị, kể cả câu nhận xét về Dân: “Đúng là lúa gốc!”.

Mỗi tuần em vẫn đợi những dòng e-mail thân thương của Hoàng gửi vào từ miền Bắc xa xôi: “Cún con của anh, ngoài này lạnh lắm em biết không? Gửi cho anh chút nắng của Sài Gòn đi. Tình yêu của em là ngọn lửa sưởi ấm trái tim anh đó cún con à!...”. Em đã rất thích thú với biệt danh mà chỉ riêng Hoàng mới gọi. Hoàng bảo em giống như chú chó nhỏ, lúc nào cũng thích chạy nhảy, nghịch ngợm rồi lại ngoan ngoãn trong vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của Hoàng. Em lắng nghe trái tim anh đập rộn ràng nơi lồng ngực; niềm hạnh phúc ngập tràn trong hai người. Có lần em vụng về hỏi anh: “Mỗi tình đầu có bao giờ là mãi mãi không anh?”. Anh cúi xuống nhìn sâu vào đôi mắt em, ánh mắt anh nồng nàn đắm thắm, anh bảo:

- Em có nghe câu nói này chưa: “Thật đau khổ cho kẻ nào vào lúc bắt đầu yêu đã không tin rằng tình yêu đó sẽ là mãi mãi”.

Rồi anh khẽ đặt lên đôi môi em một nụ hôn nồng ấm, dịu dàng thay cho câu trả lời. Run rẩy vì hạnh phúc, em ôm choàng lấy Hoàng, muốn hét lên cho cả thế giới này biết rằng em yêu Hoàng đến nhường nào. Cả không gian như trầm lắng, chỉ còn tiếng gió thổi vi vu. Trên cao, những vì sao nhấp nháy như đang mỉm cười chúc phúc cho mối tình của hai người.

“Sài Gòn bây giờ cũng không còn nắng vì nhớ Hoàng đó. Trời cứ mưa hoài à. Hoàng vào đi, sao Hoàng không vào thăm em? Hay là Hoàng không nhớ... Sài Gòn?”. Những dòng e-mail hờn dỗi, chứa đầy yêu thương được gửi đi mang theo cả nỗi nhớ mong da diết, Hoàng có biết thế không? Mỗi lần như vậy, Hoàng lại cố thu xếp để vào thăm em dù công việc của anh vốn rất bận rộn. Suốt ngày, Hoàng chở em thông dong qua những con đường cũ, ghé vào mấy quán cóc ven đường nhấm nháp bao nhiêu quà vặt. Hoàng hay bảo: “Ăn nhiều như em ai mà nuôi nổi”. Em vênh mặt: “Hứ, chẳng thèm Hoàng nuôi em”. Hoàng cốc đầu em: “Trẻ con”. Thế là giận. Ai bảo nói người ta là trẻ con làm chi? Em là trẻ con thì hóa ra Hoàng là người có tội vì đã dụ dỗ trẻ con sao?. Hoàng lắc đầu chịu thua cái nết bướng bỉnh của em. Anh cầu hòa bằng cách mua cho em hai cây kẹo bông thật to, em xí xóa ngay. (Thế mà em còn bảo không phải là trẻ con nữa chứ!).

*

Đâu đó vọng lại câu hát quen thuộc:

*Sài Gòn đắm chìm trong mưa
Hàng me ru lá ven đường
Sài Gòn mưa dài đêm thâu*

Mình em trong căn gác nhỏ...[2]

Hoàng ra đi vội vã như lúc anh vào. Em quay quắt vì nhớ. Những lúc ấy, em chỉ muốn bỏ lại tất cả để đến với Hoàng. Rồi có lúc, em thấy lòng mình bình yên đến lạ, chẳng thể nào hiểu nổi. Em lo sợ... Đêm về, em ngược lên bầu trời mờ nhạt những ánh sao và tự hỏi: “Em có yêu Hoàng thật sự hay không?” Con người em nhiều mâu thuẫn quá, như chính cái tính trẻ con trong em vậy. Nhưng làm sao em lại không yêu Hoàng cơ chứ, dù ngập đầy thương nhớ hay bình lặng như sóng mặt hồ thì Hoàng vẫn ở trong trái tim em.

Dân vẫn hay kể cho em nghe những chuyện ở quê. Nơi ấy xa Sài Gòn hơn nghìn rưỡi cây số (cái này thì em chịu, vì em chẳng phân định được năm mét là bao xa nữa là); nhưng em biết đường về nơi ấy với Dân là xa diệu vợi. Quê nghèo, người dân quê lam lũ nhưng rất đỗi hiền lành, chất phác, cả cuộc đời họ là những chuỗi ngày cơ cực, nhọc nhằn. Chính nơi ấy, Dân đã lớn khôn trong sự đùm bọc, chở che của làng quê nghèo khổ nhưng đâu thiếu tình thương. Và Dân đã tìm được sự đồng cảm nơi em - một con bé thành thị chưa biết mùi vị của sự nghèo khó là

như thế nào. Chính em cũng không hiểu vì sao mình lại thế. Hay vì khi người ta có cuộc sống đủ đầy thì lòng cảm thông trước người khác cũng dư thừa hơn? Đã có lúc em nghĩ về sự cảm thông của em như thế, để rồi chính em lại tự thuyết phục mình rằng không phải vậy. Tuổi thơ Dân là những tháng ngày rong ruổi khắp những cánh đồng cháy nắng, là những ngày hè ngắt ngưỡng lưng trâu, hay những khi theo ông lên rừng lấy củi, hái trái rừng và uống từng ngụm nước suối mát lạnh, trong veo. Biết Dân ham học, lại học khá nên dù khó khăn nhưng gia đình cũng cố hết sức mình để lo cho Dân đến nơi đến chốn. Cả làng có được mấy đứa vào đến đại học như Dân nên mọi người quý lắm, ra sức động viên. Hôm Dân đi, bà con làng xóm ríu rít đưa tiễn. Có người còn căn dặn: “Ráng học cho tốt rồi mai này về dạy cho lũ trẻ”. Dân hay trầm ngâm sau câu nói ấy: “Dân sẽ về, An ạ. Nơi ấy rất cần những người như chúng mình”. Em hay bảo Dân sao giống như mấy ông già, chỉ giỏi lo xa. Còn mấy năm đại học nữa thì cần gì phải tính toán sớm thế. Dân lại bảo: “Tại An chưa trải qua cái khổ nên mới nói vậy. Người quê Dân luôn phải tính trước tính sau như thế”. Không chia sẻ được gì mà còn chạm vào tình cảm của Dân, em thấy mình vô tâm quá.

Hoàng sẽ chuyển vào công tác hẳn trong này. Bạn của chú anh đã hứa sẽ dành cho anh một vị trí thích hợp. Hôm nhận được điện thoại của anh, em vừa mừng vui vừa có chút gì đó như là sự hụt hẫng. Em chẳng thể hiểu nổi mình. Mong anh đến vậy và yêu anh đến ngần ấy, vậy mà khi nghe anh bảo thế, em lại nổi giận với anh. Với em, Hoàng là hình ảnh của một cái gì đó cứng cỏi, hiên ngang pha lẫn một chút ngang tàng, bất chấp. Hoàng vẫn thường bảo với em rằng anh chỉ muốn vươn lên bằng chính sức mình.

Em vẫn thích được nghe những câu nói đầy yêu thương của Hoàng. Với Hoàng em vẫn là chú cún con nhõng nhẽo hay hờn và “trẻ con”. Nhưng bên Dân, em lại là con bé An nghịch ngợm và cứng cỏi. Có lẽ em đã sẻ chia ở Dân cái chất lam lũ của dân quê, những trăn trở trong cuộc sống. Với Dân, em là một người bạn lý tưởng. Từng ngày, ý nghĩ sẽ về quê nào đó sau khi ra trường cứ lớn dần trong em. Dân biết và tỏ ra vui lắm. Dân hay kể với em về những miền quê hơn. Dân bảo họ thật thà và rất quý trọng tình cảm, có lúc họ cũng đáng yêu lắm...

*

Hoàng nhìn em như người từ hành tinh lạ:

- Em có điên hay không mà lại chọn về một vùng quê để dạy học? Với năng lực của em, kiếm một chỗ ở thành phố đâu có gì là khó?

Em phân trần với Hoàng chỉ bằng một lý do duy nhất:

- Nơi ấy rất cần những người như em...

- Vậy là em đã quyết định?

Không biết em và Hoàng đã ngồi bên nhau bao lâu trong sự im lặng bức bối. Chiếc gạt tàn đầy ứ những mẩu thuốc đang dở mà Hoàng đã đốt cả buổi tối. Em thấy xót xa quá!

- Em đang sống vì em hay vì con người xa lạ ấy?

Hoàng hỏi, giọng đầy vẻ hằn học. Thì ra Hoàng nghĩ vậy. Phải sống một cuộc sống tiện nghi, đủ đầy nơi chốn Sài Gòn hoa lệ này mới là sống ư? Hơn nữa, làm người mà chỉ sống vì bản thân mình thì có ý nghĩa gì không? Em không sống vì Dân (Hoàng gọi Dân là con người xa lạ) mà chỉ đi cùng hướng với Dân. Hoàng không bao giờ có thể thông cảm được và cũng không thể hiểu được rằng em chỉ muốn có ích cho cuộc đời này.

- Có vẻ như em và người đó rất hợp và hiểu nhau...

Em chưa chát nhìn Hoàng. Anh cố chấp đến thế là cùng. Em chẳng muốn thanh minh gì cả dù trong em và Dân chỉ là một tình bạn trong sáng.

Em lặng nhìn vào khoảng không vô định. Ở đó chập chờn bóng dáng những con người cực khổ, những đứa trẻ đáng thương, tội nghiệp... và ở đó, Hoàng chỉ như một cái gì xa lạ.

*

Hoàng thôi không đến tìm em, chị vặn hỏi:

- Mà và Hoàng giận nhau vì Dân phải không? Tao nói có sai đâu. Màng ngốc lắm em ạ! Rồi màng sẽ hối hận đó!

- Em chẳng ngốc tí nào khi quen với Dân cả.

- Đúng là khủng.

Em ngừng ngoảnh bỏ lên phòng, ngồi ngay ngắn trước gương, em tự hỏi xem cái quyết định của mình sai ở chỗ nào. Trong gương, con bé An mạnh mẽ, cứng cỏi và cương nghị như khích lệ thêm cho cái quyết định ấy.

Dân đã trở về quê mấy ngày sau khi nhận bằng tốt nghiệp. Bây giờ em mới hiểu hết con người của Dân. Dân đã luôn giữ vững lòng và tình yêu quê hương. Dân đã trở về trong sự mong đợi của mọi người như lời Dân đã hứa. Dân vẫn luôn bảo với em hãy làm những gì mà mình cho là đúng, cũng như phải luôn giữ vững lập trường; và Dân đã làm như thế.

Cầm tờ quyết định công tác trên tay, em vừa mừng vừa lo vì không biết phải nói với mọi người thế nào. Và đúng như em nghĩ, mọi người đã giãy nảy lên khi biết điều ấy. Mẹ khóc thật nhiều bảo em là đứa con bất hiếu, còn chị thì cho là em mất hết lý trí vì nhiễm chất nhà quê của Dân. Chỉ có ba là nhìn em với cái nhìn thật nghiêm khắc và độ lượng. Em biết ba hiểu và thông cảm cho em.

- Con hãy suy nghĩ cho thật kỹ, ba luôn ủng hộ con.

Vậy là em đi. Trời Sài Gòn không mưa mà cũng không nhiều nắng. Vì từ ngày mai sẽ thiếu vắng em chẳng? Xe em rời bến, Hoàng chạy gọi với theo, giọng anh gấp gáp và đầy khẩn khoản:

- Em hãy nghe anh nói một lời thôi. Hãy vì tình yêu của chúng mình mà ở lại đi em. Anh yêu em, anh cần có em...

- Có cần thiết nữa không anh? Tình yêu chỉ có sự cảm thông thôi thì chưa đủ mà cần phải có chung một hướng nhìn anh ạ!

Em nhận ra Hoàng vẫn không hiểu mình. Cũng phải thôi. Ngay cả chính em có lúc còn không hiểu nổi mình thì em làm sao dám đòi hỏi ở Hoàng điều đó. Em không trách Hoàng mà chỉ thương cho những kỷ niệm rồi sẽ dần lùi vào dĩ vãng, một dĩ vãng ngọt ngào nhẹ nhàng nâng vết cắt vào tim. Biết sẽ rất buồn nhưng em vẫn phải xa anh, xa thành phố thân thương này. Xa để bắt đầu một hành trình mới và cũng xa để mà quên...

Bóng Hoàng dần xa như chính chuyến xe đang đưa em xa dần thành phố thân quen. Nước mắt em đã trào ra từ lúc nào chẳng biết. Em khóc vì phải rời xa thành phố, khóc vì quyết định của mình hay khóc vì em vừa mất đi một cái gì thiêng liêng lắm? Em đã từng mong thời gian em đi sẽ làm cho Hoàng nhận ra mọi việc nhưng giờ thì có lẽ không cần nữa. Em để mặc cho những giọt nước mắt lăn dài trên má mà không ngăn lại. Biết đâu khóc sẽ làm cho lòng em nhẹ

nhàng hơn.

Em ngả đầu vào thành xe tưởng tượng cảm giác một mình giữa mảnh đất xa lạ, có chút lạnh len nhẹ vào lòng. Hãy chia sẻ với An chút nắng của miền gió cát Dân nhé!

Cao nguyên chắc sẽ lạnh nhiều.

Lam

Hơn một ngày trời ngồi trong chiếc xe chật như nêm ấy, người như muốn nhào ra. Hai chân sưng lên, quần áo thì như người đến từ hành tinh khác... Nói chung nhìn chẳng ra mình nữa. Đi hoài mà tôi vẫn không sao quen xe, quen hơi xăng được. Mỗi lần đi xe cứ giống như bị cực hình vậy. Lên xe là nôn thốc nôn tháo, đến khi chẳng còn gì trong bụng thì nó lại quặn lên từng hồi đau nhói. Bởi thế tôi rất sợ những lần phải đi xa, ngay cả việc về thăm quê dù rất háo hức.

- Ôi đẹp quá! Đá Nhảy chị ơi. Rứa là sắp về tới nhà rồi đó.

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Ngoài kia, biển mênh mông một màu xanh tím tấp, cát trắng bạt ngàn, những hàng dương ru mình trong nắng. Nắng đất Quảng vốn khát khe nhưng ai đã từng qua thì khó mà quên được.

- Hồi nó chị có hay đi biển chơi không chị?

Con bé cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Hai chị em quen nhau từ lúc lên xe. Sau khi hỏi quê quán nó cười khanh khách.

- Rứa là em và chị cùng quê rồi. Mà rằng chị lại nói tiếng Bắc? Tiếng chị dễ thương thiệt đó.

Tôi gượng cười, bỗng thấy xấu hổ với chính mình khi cố giấu đi thứ tiếng nặng nề khó nghe của quê mình. Từ ngày vào Sài Gòn tôi rất ngại mỗi khi phải nhắc đi nhắc lại hai ba lần một câu gì đó. Đôi lúc sưng đỏ mặt và đâm ra bực mình vì giọng nói khó nghe ấy. Dần dà, do tiếp xúc nhiều, do công việc, chẳng biết mình đã quên nó từ lúc nào. Mắt vẫn dán ra ngoài cửa xe tôi trả lời Lam:

- Hồi đó, chị có đi một lần, chị đi với một nhóm bạn. Được một lần duy nhất đấy rồi chị vào Sài Gòn. Lam có yêu biển không?

- Có chứ rằng không chị? Nhà em ở gần biển mà. Hồi nó ngày nào em cũng ra biển với mẹ. Chị biết để làm chi không? Để đi nhặt vỏ sò đó chị. Vỏ ốc vỏ sò đem bán cho người ta làm quà lưu niệm. Hồi đầu thì cũng được khá khá nhưng sau người đi nhặt nhiều và vỏ sò cũng hết dần đi. Sau này, khi em đã theo bạn vào trong nó, thỉnh thoảng mẹ em vẫn còn ra biển một mình. Mới đó mà đã gần ba năm rồi đó chị. Em về chắc mẹ em mừng lắm. Lần mô đọc thư em mẹ em cũng khóc. Mẹ kêu em về ở với mẹ, mẹ con rau cháo rồi cũng qua ngày. Nhưng mà về quê thì tiền mô cho bé Thanh ăn học, chị?

Giọng Lam nghe có vẻ bình thản nhưng buồn quá. Người quê tôi vốn rất giản dị và thật thà. Người ta không hay nói chuyện vòng vo. Suốt quãng đường hơn nghìn cây số, Lam chỉ kể về gia đình, về làng xóm, nhất là mẹ. Nhưng có một điều là không hề nghe nhắc đến ba. Tôi cũng tránh không hỏi vì sợ mình không tế nhị nếu điều đó là nỗi đau của Lam.

- Chị, đồi cát kia đẹp quá! Quê mình mà cũng được đầu tư, cũng đông người đến tham quan như ở Sài Gòn - Hà Nội thì không khổ ri mô chị ha. Ở trong nó mấy năm đi chơi cùng công ty nhiều chỗ mà em chẳng thấy ở mô đẹp như quê mình.

Lam nói đầy vẻ háo hức, giọng trở nên vui tươi hơn. Lam kể chuyện ngày trước Lam theo bạn bè đi hái sim về bán. Có khi đi hai ba ngày mới về. Đến mùa dâu lại đi hái dâu, nhưng thích nhất là mùa hạt dẻ. Lam được đi nhặt hạt dẻ có một mùa à. Ở rừng thì có nhiều hạt dẻ, dẻ cau, dẻ nâu... nhưng chỉ có một loại dẻ ăn được. Không như các loại cây khác năm nào cũng có quả, cây dẻ phải năm năm, khó khi mười năm mới có quả một lần. Đi nhặt hạt dẻ là cực nhất. Phải đi thật xa, vào nhưng nơi rừng rậm mới có cây to và có quả. Hạt dẻ được bọc bởi lớp vỏ có gai nhọn. Thường thì người ta nhặt những hạt đã tróc vỏ, chỉ khi nào quá hiếm mới nhặt những hạt còn nguyên vỏ, sau đó mang về phơi cho vỏ bung ra. Hạt dẻ rang lên ăn vừa bùi, vừa thơm mà bán cũng được giá hơn cả.

Lam kể say sưa, tưởng như mọi thứ chỉ mới ngày hôm qua vậy. Tôi nghe lòng mình đau nhói. Ngày đó, cả anh và chị tôi cũng làm những công việc như Lam, cũng băng rừng lội suối bốn mùa cho tôi được đến lớp. Nhưng tôi đâu có biết, cứ nghĩ là đi rừng vui lắm, thích lắm nên đòi đi theo cho bằng được. Thế là hôm sau anh chị phải trốn đi từ lúc gà gáy, khi mà tôi còn tôi còn đang say ngủ. Ngày hôm đó, tôi khóc khan cả cổ, đói không thèm ăn cơm. Nghe Lam kể mới thấy mình trẻ con và vô tâm quá.

- Chị biết không, có lần đi nhặt hạt dẻ về tay em bị sưng lên rồi chảy máu. Cả tháng trời đau nhức chẳng làm được việc gì. Mạ thương em quá cứ cầm tay em mà khóc. Em thương mạ em cũng khóc theo. Mà lạ thiệt đó chị. Hồi nó em hay khóc lắm, không như chừ thèm cũng không khóc được. Thôi em phải xuống rồi. Đi bộ thêm năm cây nữa là vào đến nhà em, hay chị ghé nhà chơi, mai em đưa chị ra bắt xe về...

Tôi dúm vào tay Lam xấp vải định mua về cho mẹ may áo dài bảo làm quà cho mẹ Lam. Lam từ chối mãi không được, cảm ơn mà mắt ngân ngấn nước. Lam ghi vội địa chỉ cho tôi rồi dặn:

- Thế nào chị cũng phải ghé nhà em rồi em dẫn chị ra biển chơi.

Quãng đường còn lại không dài mà sao tôi lại nôn nao đến vậy. Lòng nặng trĩu vì câu chuyện của Lam. Không biết về quê rồi Lam có còn trở lại Sài Gòn hay ở lại nhà bên người mẹ mà Lam rất đổi yêu thương. Mà như thế bé Thanh có tiếp tục đi học được không như lời Lam nói?

Tôi đọc lướt qua mấy dòng địa chỉ Lam ghi rồi nhét vào túi xách. Mong cho về đến nhà thật nhanh.

*

- Chị hỏi Lam mô? Ở chỗ ni có nhiều Lam lắm.

- À! Lam con của bà Tám hả?

Ngập ngừng một lát, con bé mới nhìn tôi vẻ như ngại.

- Rứa chị là chi với chị Lam?

Tôi bảo tôi là bạn Lam con bé mới tự nhiên trở lại.

- Em nghe nói đi làm ăn trong Sài Gòn mà bỏ về thì mắc nợ người ta. Em tưởng chị là... bà chủ của Lam ở trong nó về tìm chị Lam chứ. Hóa ra chị là bạn với chị Lam hả. Chị Lam không

còn ở đây nữa mô. Nhà chị Lam ở bên kia kia chị. Căn nhà cao cao đó, nhưng chị đừng có vô, tội nghiệp lắm.

- ...

- Chị Lam phải lấy cái ông Tây to đùng, còn già hơn cả ba em đấy chứ. Chị định hỏi tại rằng à? Ma chị Lam bị bệnh không có tiền đi viện, rứa là ông nó chịu bỏ tiền ra chữa bệnh. Ma chị khỏi bệnh, ông ấy xây cho căn nhà để bà già và con bé Thanh ở. Còn chị Lam thì đi theo ông nó và nó thấy liên lạc chị nữa.

Tôi đứng tần ngần ngoài hàng rào dâm bụt nghiêng ngả. Không biết có nên vào và nói với mẹ Lam tôi là bạn Lam. Chắc chỉ làm cho bà thương nhớ con thêm mà thôi. Tôi đứng mãi, nhìn căn nhà cao nhất xóm nhưng có vẻ sơ sài và buồn tẻ. Vườn rộng nhưng xơ xác, chắc là chẳng ai thêm ngó ngang tới. Lát sau có người đi ra, tôi nghĩ có lẽ là mẹ Lam nhưng sao trông bà già yếu và tiêu tụy quá. Giường như đã trông thấy tôi, bà nhìn chăm chú về phía cổng. Tôi giật mình trao vội gói quà nhờ con bé chuyển giùm rồi đi như chạy, lòng miên man bao câu hỏi. Giờ này, Lam đang ở nơi xa xôi nào đó bên xứ người? Em sẽ sống như thế nào với một ông già bất đồng ngôn ngữ? Em sẽ làm gì giữa xứ người xa lạ? Em có được yêu thương, có được bình yên hay không? Tôi nghĩ đến những buổi chiều Lam một mình lạc lõng trong tòa nhà cao tầng, những buổi chiều dõi mắt về quê mẹ. Chẳng biết những thay đổi đó có làm cho em khóc được hay không?

Song song

1.

Mình thường ngồi bên nhau hàng giờ mà chẳng nói gì cả. Những lúc ấy thời gian như ngưng trôi. Em muốn phá vỡ không gian yên tĩnh ấy nhưng con tim buống bình cứ gào lên: “Hãy cứ im lặng xem ai là người thua cuộc”. Có những hôm chỉ muốn òa lên khóc cho những tủi hờn qua đi.

Mình ngồi bên nhau giữa mênh mông trời đất. Trên kia trăng sáng lung linh, những vì sao bàng bạc lấp lánh. Xung quanh, cỏ xanh và mềm mại làm sao. Chỉ có những kẻ lãng mạn mới thường đến những nơi như thế. Phan ngả mình lên cỏ, đầu gối lên cánh tay rắn chắc, mắt mơ màng: “Giá như bây giờ chỉ có hai đứa mình trên cõi đời này Thụy nhỉ...”. Phan bỏ lửng câu nói. Phan rất hay như thế, chẳng bao giờ nói hết suy nghĩ của mình mà cứ lấp lửng như thế. Phan muốn em nói tiếp điều đó - những điều Phan mong đợi. “Thụy thử nằm xuống cỏ xem! Êm lắm. Nằm xuống nhìn lên trời mới thấy trăng đẹp như thế nào. Hoặc Thụy nhắm mắt lại và tưởng tượng những vật nắng vàng nhạt đang là là trước mắt mình”.

Phan vừa lãng mạn, vừa thực tế, vừa dịu dàng lại vừa cứng cỏi. Con người Phan như sống ở hai thế giới khác nhau. Có lần đi tham quan ở Vũng Tàu, Phan đã leo núi suốt buổi trưa chỉ để hái cho em mấy chùm hoa dại. Thế nhưng khi làm việc Phan lại như quên tất cả, chẳng còn nhớ gì xung quanh ngoài công việc. Phan làm việc cần mẫn, tỉ mỉ nhưng luôn có sự sáng tạo và rất nguyên tắc. Những điều đó đôi lúc làm cho Phan cứ như một cái máy, cứng nhắc và khô khan. Với em thì trái lại. Không có ai chiều em như Phan. Mỗi lần gặp Phan nhìn em không chớp, xem em có gầy đi tí nào không, mắt có còn thâm không... rồi thì lại xót xa trước vẻ mệt mỏi của em.

- Thụy lại thức khuya nữa rồi phải không?

- Tại em không ngủ được.

- Thụy hư lắm, nói mãi mà có chịu nghe đâu.

Em im lặng cùng những suy nghĩ: "Ước gì những yêu thương ấy sẽ đi cùng em suốt cả cuộc đời này".

- Thụy phải tự lo cho mình chứ! Đâu phải lúc nào anh cũng ở bên Thụy để nhắc nhở. Phải có sức khỏe thì mới làm việc tốt được chứ.

Em muốn ngả đầu lên vai Phan, muốn ngồi trọn trong vòng tay ấm áp của Phan để tận hưởng niềm hạnh phúc ấy. Nhưng không thể! Em và Phan vẫn đi song song bên cuộc đời nhau.

Em hay kể cho Phan nghe về những đứa bạn. Không ai biết lắng nghe như Phan. Có khi đang đêm nhớ lại câu chuyện của H, buồn quá thế là gọi điện dựng Phan dậy, nhưng rồi lại chẳng nói gì.

- Thụy sao thế? Có chuyện gì phải không?

- À không, em mơ thấy giấc mơ sợ quá không ngủ được.

Em lại nói dối, điều mà Phan ghét nhất.

- Thụy nghe nhạc rồi ngủ đi nha!

Đĩa nhạc Trịnh được Phan mở lên, không gian như trầm buồn cùng những âm điệu nhẹ nhàng và êm thiếp đi lúc nào không biết. Bữa sau gặp nhau thế nào em cũng kể chuyện đêm đó cho Phan nghe. Phan cốc đầu em:

- Thụy ngốc lắm nhưng anh biết hết. Dù sao có chuyện biết gọi cho anh là ngoan rồi.

Em cắn răng cho khỏi bật ra tiếng khóc. Mình sẽ song song bên nhau cho đến lúc nào hạ Phan?

2.

Chị Hạ vuốt tóc em thông cảm:

- Có lẽ Phan muốn khẳng định mình rồi mới ngỏ lời với em.

- Nhưng thứ em cần đâu phải là những cái đó hả chị. Tất cả những gì em cần Phan đều có, Phan đều có thể cho. Vậy thì sao chỉ một lời nói thôi lại không thể?

- Em nên xác định kỹ, chuyện tình cảm chẳng phải trò đùa. Lời nói đã nói ra rồi dễ gì rút lại được. Quen nhau lâu rồi sao em không hiểu Phan?

- Cũng vì quen nhau lâu, cũng vì hiểu Phan mà em mới chờ đợi. Ba năm rồi chứ ít gì, chúng em vẫn đi song song bên nhau.

Chị Hạ lúc nào cũng an ủi em. Chị bảo chắc là Phan đang chờ đợi một điều gì đó. Chị kể hồi chị quen anh Minh cũng vậy, cũng khổ sở nhiều lắm. Hồi đó cả hai đứa còn đi học. Sinh viên mà, nghèo lắm. Cuối tuần chẳng dám đưa nhau đi đâu xa một chút; mà đi hoài trong thành phố thì thấy chán khủng khiếp. Hai người chở nhau trên chiếc xe mini của anh. Lúc đầu có vẻ lãng

man, có vẻ là thơ mộng, có vẻ sinh viên nhưng rồi lâu dần nhàm chán và mệt mỏi. Hồi đó cứ tưởng là chia tay rồi chứ. Chị đã phải suy nghĩ rất nhiều. Người ta nói tình yêu thì không nên tính toán nhưng đã có lúc chị muốn bỏ tất cả, muốn vứt hết mớ lý thuyết suông ấy đi để chọn lấy điều thực tế hơn. Mà điều thực tế đó là gì Thụy biết không? Đó là Nam, với tất cả những gì chị có thể có, ngoài tình yêu. Nhưng rồi cuối cùng tình yêu vẫn thắng. Chị không thể xa anh Minh được. Tình yêu nó có một sức mạnh rất kỳ lạ Thụy ạ!

Câu chuyện của chị Hạ chẳng ăn nhập gì với những nỗi khổ của em.

- Chị có tình yêu của anh Minh, anh ấy ngỏ lời với chị. Còn em, em chỉ chờ một câu nói mà có được đâu.

Em nấc lên trong vòng tay chị Hạ.

- Rồi nó sẽ đến thôi. Mà Thụy này, đâu cần phải nói mới là yêu. Phan quan tâm lo lắng cho em như thế chưa đủ sao?

- Không! Em muốn được nghe những lời ấy chính từ Phan.

3.

“Phòng em dạo này cứ làm sao ấy, mỗi người thu về một thế giới của riêng mình, buồn lắm”. Em hay than thở đủ chuyện như thế với Phan.

- Phải quen thôi vì sống tập thể, mỗi người một tính làm sao theo ý mình hết được. Thụy đừng quan tâm nhiều đến điều đó. Mình sống sao không thấy hổ thẹn với lương tâm mình là được rồi.

Phan lúc nào cũng như người anh, người chị, người thầy của em. Mỗi lúc cần được chia sẻ, có Phan lòng em như nhẹ đi, an tâm hơn.

- Em thương bạn em quá! Phan còn nhớ Châu bạn em không? Con nhỏ có đôi mắt sắc và lém lỉnh đấy, con nhỏ mà Phan bảo dễ lụy vì tình ấy mà. Nó yêu một người ít tuổi hơn mình...

- Sao Thụy lại nói vậy? Tình yêu không có sự phân biệt tuổi tác. Chỉ những ai không nhận ra, không dám nhìn nhận tình yêu mới thật đáng thương.

- Nhưng ít tuổi hơn thì trẻ con quá. Người con trai lúc nào cũng phải là chỗ dựa vững chắc cho người mình yêu chứ!

- Thế anh có đủ vững chắc để làm chỗ dựa cho Thụy không?

Phan hỏi và nhìn vào mắt em. Lần đầu tiên em thấy Phan đẹp nhưng sâu và khó hiểu.

- Thụy trả lời anh đi!

Em thấy mình lả đi. Những cảm giác đan xen lẫn lộn.

- Anh muốn là chỗ dựa suốt đời của Thụy.

Phan nói nghiêm chỉnh như chưa bao giờ Phan làm như thế. Trong em ngập đầy cảm giác vui sướng. Em chỉ chờ, chỉ chờ thêm một lời nữa thôi Phan ạ! Thế nhưng... Phan đứng dậy rút điều thuốc và châm lửa. Rất ít khi ở bên em mà Phan hút thuốc vì Phan biết em dị ứng với mùi

khỏi thuốc. Em hết hoảng:

- Phan!

- Anh xin lỗi Thụy.

Trong em tất cả như tan vỡ, tất cả đợi chờ như vô vọng. Phan sẽ chẳng bao giờ nói ra điều đó.

4.

Chị Hạ cứ để mặc cho em khóc, khóc cho nhẹ lòng.

- Như thế là sao hở chị? Phan không yêu em sao? Nhưng sao Phan lại tốt với em như thế?

- Chị không tin là Phan không yêu em nhưng chị cũng không hiểu vì sao - Chị Hạ ngập ngừng - Hay là... em ngổ lời với Phan. Chuyện đó bây giờ cũng rất bình thường mà.

- Chị bảo em có thể làm được điều đó sao? Không, Phan sẽ coi thường em mất.

- Em đừng nghĩ thế, yêu thì có gì là xấu chứ. Biết đâu Phan sợ không mang đến hạnh phúc cho em nên mới không dám nói ra điều đó.

- Hạnh phúc là do mình tự tạo ra mà chị, em tin Phan...

Em biết em có nói gì với chị Hạ thì cũng chẳng giải quyết được gì vì chị đâu phải là Phan.

Mình vẫn ngồi bên nhau giữa một không gian thật thơ mộng. Nếu bây giờ cả vũ trụ chỉ còn hai đứa như lời Phan ước thì Phan có dám nói ra điều ấy không? Phan vẫn là Phan, vẫn ở bên em, quan tâm và lo lắng. Chúng mình vẫn mãi im lặng chẳng đứa nào chịu phá vỡ cái tĩnh lặng kia. Mình sẽ lại song song bên nhau đến bao giờ hả Phan?

Khoảng biếc

*(Kỷ niệm lần về thăm chùa Kỳ Quang,
Q.12, TP.HCM)*

Em ngồi đây, trước mặt là một khoảng mênh mông khó có thể nói cho Việt nghe lúc này. Mọi thứ tuyệt lắm, Việt có biết không?

Chúng mình đã cùng nhau đến thật nhiều nơi, vậy mà... Tiếc thật, khi có một nơi lý tưởng như thế này là lại không có Việt. Em thấy vui lắm! Làm sao em có thể tả và kể cho Việt nghe hết được bây giờ đây?

Những cánh lục bình mãi miết trôi. Mùa này lục bình không có hoa nhưng cái màu xanh ngấn ngát kia cũng đủ cho lòng người cảm giác thật bình yên. Em cố tưởng tượng ra những mảng hoa tím dập dềnh trên mặt nước, những cánh hoa như những con mắt soi cái nhìn trên dòng sông lững lờ trôi.

Sao Việt lại cười? Việt chẳng đã bảo em tả cảnh hay lắm cơ mà. Nhưng em không cường điệu hóa đâu nha, vì đúng là ở đây đẹp lắm Việt ạ! Ngay lúc này mà có máy ảnh em sẽ ghi lại hình ảnh dòng sông ngay tức khắc. Mặt sông kín một màu xanh giống như một tấm thảm lớn. Cái màu xanh của lục bình, của nước, của cây như xoa dịu cái nắng đang đổ lửa.

Mỹ nó bảo em: “Mày không thể không nghĩ đến Việt một phút thử xem có chết không”. Em bảo nó: “Đương nhiên là không rồi. Làm sao mà chết được nhưng thiếu thì cũng khó sống lắm”. Bởi chẳng ai có thể chia sẻ được với em nhiều như Việt. Ngay cả Mỹ là bạn thân nhất của em nó cũng phải cần nhằn vì cái tính thất thường, đa cảm của em. Nhớ lần em chỉ cho nó mấy chậu cây rất đẹp treo đầy ở cửa hàng cây cảnh trên đường đi học:

- Mỹ nghĩ xem, mấy cây này mà đặt ở cửa sổ phòng mình thì thật là tuyệt phải không?

Vậy mà nó nhăn mặt bảo:

- Vy thì lúc nào cũng cảnh với tình, thực tế chút đi. Không có những thứ đó mình vẫn sống tốt cơ mà.

Em không giận Mỹ được nhưng mất cả hứng. Nếu là Việt, Việt sẽ không nói với em như thế mà Việt còn gật đầu tấm tắc khen em có con mắt thẩm mỹ nữa, đúng không? Thế thì làm sao mà không nghĩ đến Việt được cơ chứ.

Bên kia sông, những cây dừa nước vươn mình đứng thẳng, ngọn dừa non vút lên nhọn hoắt. Những tàu lá dừa dang ra đón nắng, khẽ chao nghiêng theo gió. Kìa là cây phượng khẳng khiu trụi lá đang khoác trên mình tấm áo choàng rực lửa, thấp sáng cả một góc trời; những cánh hoa rời cành nhẹ nhàng đáp xuống mặt sông. Chúng trôi đùa cùng nhau mặc cho dòng nước đưa chúng xuôi về đâu. Giá như có chiếc thuyền thúng, em sẽ ngồi vào đó thả mình tự do trôi như những cánh hoa. Em có dám không hả? Việt hỏi vậy là không tin là em dám làm vậy chứ gì? Ừ, thì em thì làm gì có máu phiêu lưu như Việt được.

Bỗng dưng thấy nhớ Việt quá, thèm được nhìn thấy Việt, nghe Việt nói. Chỉ có những lúc bộc phát thế này em mới dám nói thật lòng mình. Nói mà không sợ ánh mắt như muốn thiêu cháy lòng em của Việt. Nói mà không sợ... lỗ. Em thế đấy! Bao giờ cũng tính toán chi li với Việt, chỉ sợ nhớ nhiều hơn, thương nhiều hơn... Mà thôi, có thật như thế không hả? Đừng có cắc có nhau như vậy chứ. Cũng có lúc Việt phải dối lòng mình mà. Cũng có lúc Việt không dám nắm tay em thật chặt, nhìn em thật lâu dù lòng đang tràn dâng những yêu thương.

Chiều đang xuống đấy. Nước sông đã ngập đến ống chân em rồi này. Em đâu có nghịch nước, em đang ngồi bên bờ sông viết cho Việt chứ bộ. Em phải trốn mọi người đấy. Thế nào tí nữa Mỹ nó cũng la em cho coi. Ở đây chiều xuống nhẹ nhàng quá, nắng không còn gay gắt nữa, nước sông dường như cũng xanh trong hơn. Nhớ lúc ở quê, em hay ra bờ sông ngắm hoàng hôn một mình. Hình như em đã kể cho Việt nghe điều này nhiều lần lắm rồi phải không? Em rõ là ngớ ngẩn mà. Quê em có con sông Gianh nằm uốn mình theo đất làng và ôm lấy chân những dãy núi đá. Nước sông trong vắt chở những năm tháng tuổi thơ êm đềm cùng những ước mơ của em đi xa, đi mãi... Hai bên bờ, những dãy bần, đước chen chúc nhau giữ đất. Bọn trẻ con quê em da đen nhẻm, tóc vàng hoe vì suốt ngày tắm sông đấy. Bởi nước sông không ngọt mà lợ lợ, có đoạn còn mặn chát như nước biển. Vào những đêm hè, cả bọn thường chơi trò trận giả trên bến sông. Ở đó tha hồ những bụi cây rậm rạp để mà nấp; chơi chán thì kéo nhau ra sông tắm. Những đêm trời tối, mỗi bước chân khua vào nước thì có hàng ngàn lớp ánh sáng phát ra. Việt biết đó là gì mà phải không Tụi em đùa thì gọi là đom đóm, có đùa lãng mạn thì gọi đó là sao – những vì sao lung linh hai màu xanh và trắng.

Ở bất cứ vùng quê nào con sông cũng gắn bó nhiều nhất với tuổi thơ của chúng ta. Sông quê em không có lục bình như ở đây, không có cả những dãy dừa nước thẳng tắp. Việt biết thứ

tuyệt vời nhất em được thấy trên sông là gì không? Đó là trăng đầy. Vào đêm trăng sáng, nước sông dâng mấp mé bờ. Ánh trăng sáng vàng vạc im lìm, mặt sông như một tấm gương lớn được phản chiếu những ánh vàng lung linh huyền ảo. Mỗi đợt sóng dập dềnh, màu vàng ấy lại chào đảo, nghiêng theo làn nước. Em có thể ngồi hàng giờ chỉ để ngắm sông. Em thích dõi mắt về phía chân núi xa xa, tuy lúc ấy nó đã được bao phủ bởi một màu đen thẫm. Em đã bảo em là kẻ lãng mạn mà. Có lẽ tại em được sinh ra ở một nơi có khung cảnh quá hữu tình đấy. Việt muốn về quê em chơi à? Dù xa Việt cũng đi phải không? Nhưng quê em nghèo lắm, người dân quê thì mộc mạc và giản dị không biết đối xử khéo léo như dân thành phố đâu. Việt thích thì có dịp em sẽ cho Việt về cùng, nhưng chỉ sợ Việt không chịu nổi mà thôi.

Việt có muốn dạo quanh đây không? Giờ này gió ngoài sông đang lồng lộng thổi, mát lắm. Chỗ này khá rộng đấy Việt ạ! Ở giữa là cái nhà khách. À, em quên nói cho Việt biết, gọi là chùa nhưng thực chất đây là một cái trường học nghề dành cho người khuyết tật. Được sự cứu trợ và dạy dỗ của những người có tấm lòng nhân ái, họ về đây tụ họp dưới một mái nhà. Chùa này có sư cụ với hai vị cha. Ông thầy còn trẻ và vui tính lắm.

Cái nhà khách nhỏ nhưng xinh xắn, sạch sẽ. Sau nhà khách là ba phòng để học văn hóa. Kể đến là khu sinh hoạt chung của mọi người. Đặc biệt gần cổng ra vào, sát mép sông có một sân khấu đầy đủ nhạc cụ cho sinh hoạt văn nghệ. Em không thể diễn tả nổi sự kinh ngạc của mình khi thấy một anh bị khiếm thính ngồi chơi ghi ta. Anh ấy chơi thật tuyệt vời. Tiếng đàn lúc du dương lúc réo rắt. Nhỏ Mỹ ấy, nhỏ cứ nhìn ngó miết vào con người thiếu may mắn nhưng thừa tài hoa ấy mà trầm trồ, xuýt xoa. Được một lát, cả bọn tụi em hòa vào hát theo anh ấy. Việt biết em rất mê tiếng sáo mà. Ngồi bên sông nghe tiếng sáo trúc trầm bổng, véo von lòng em như rộn lên theo điệu nhạc. Sao những con người ấy lại có một sức mạnh tinh thần, nghị lực và tài năng kỳ diệu đến thế nhỉ? Thấy họ sống mạnh mẽ và yêu đời em lại có cảm giác khao khát hơn. Họ mỗi người một hoàn cảnh, một nỗi đau riêng nhưng lại có chung nghị lực, niềm tin vươn tới. Họ thật đáng khâm phục phải không Việt?

Ở đây có một mình em thấy tiếc quá. Giá như có Việt, có cả nhóm, chúng mình có thể ngồi suốt đêm. Rồi thế nào Thành cũng sẽ lại bày đủ trò tinh nghịch làm cho cả nhóm mình nghiêng ngả vì cười cho xem. Lâu lắm nhóm mình không được ở bên nhau, em nhớ Thảo, nhớ Lan quá. Không biết bây giờ tụi nó thế nào rồi? Hôm ở Tây Ninh, được gần nhau, được tâm sự một cách chân tình cùng nhau mới thấy đứa nào cũng cần có nhau. Nhưng cuộc sống nào đâu phải dễ dàng gì. Giờ đây mỗi đứa một công việc cùng với bao nỗi lo lắng riêng về cuộc sống, khó để cả nhóm mình gặp nhau đầy đủ quá. Nếu không có Việt bên cạnh. Chẳng biết em sẽ như thế nào nhỉ? Người ta nói tìm được một người hiểu mình, thương mình trong cuộc đời này thật khó. Có phải em đã làm được cái điều khó khăn ấy không hả Việt?

Lúc này không có Việt ở bên, không trực tiếp cùng Việt ngắm cảnh chiều buông nhưng được viết cho Việt như thế này em đã thấy thật hạnh phúc như đang có Việt bên mình. Được kể cho Việt nghe lòng em thật ấm áp vì đã san sẻ niềm vui của mình với Việt. Việt ơi! Hoàng hôn xuống rồi, cái màu tím tím phía góc sông kia mới đẹp làm sao. Giá như những con người tài hoa nơi này có thể một lần nhìn thấy khung cảnh nơi mình ở Việt nhỉ? Chỉ là giá như thôi. Nhưng họ vẫn có thể tưởng tượng qua lời kể của mọi người, như em đang kể cho Việt nghe ngay cả lúc Việt ở một nơi rất xa như thế này. Cái khoảng cách tưởng như nghìn trùng xa xăm ấy rồi sẽ ngắn lại, rồi sẽ hóa thật gần, chỉ còn là một khoảng biên bến xanh đến thân thương và triu mến khi mà mình luôn nghĩ về nhau, luôn mong những điều tốt đẹp cho nhau, luôn dành cho nhau vị trí quan trọng nhất trong trái tim của mỗi người phải không Việt. Em tin họ cũng sẽ thấy được trong mắt họ màu xanh biếc của dòng sông, sắc đỏ của hoa phượng, màu vàng của nắng và màu tím của sắc trời lúc hoàng hôn... Hãy luôn tin như vậy Việt nhé!

Em sắp phải chia tay nơi này rồi. Tạm biệt nhé những con người thiếu may mắn (chứ không hẳn là bất hạnh như em từng nghĩ lúc đầu), tạm biệt nhé một nơi quá đỗi thân thương. Dòng sông ơi! Hãy chở những ước mơ của em và của bao con người nơi đây đi thật xa, ra tận miền mông biển cả sông nhé! Và bây giờ em cũng phải chia tay Việt thôi. Chẳng biết ở nơi ấy Việt

đang làm gì lúc này, có đang nghĩ đến em không? Còn em, giữa phố xá ồn ào vẫn luôn mong có Việt ở bên...

Đ.P.H

-- Hết --

[1] Âm lịch

[2] Lời ca khúc *Mưa một mình*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>